

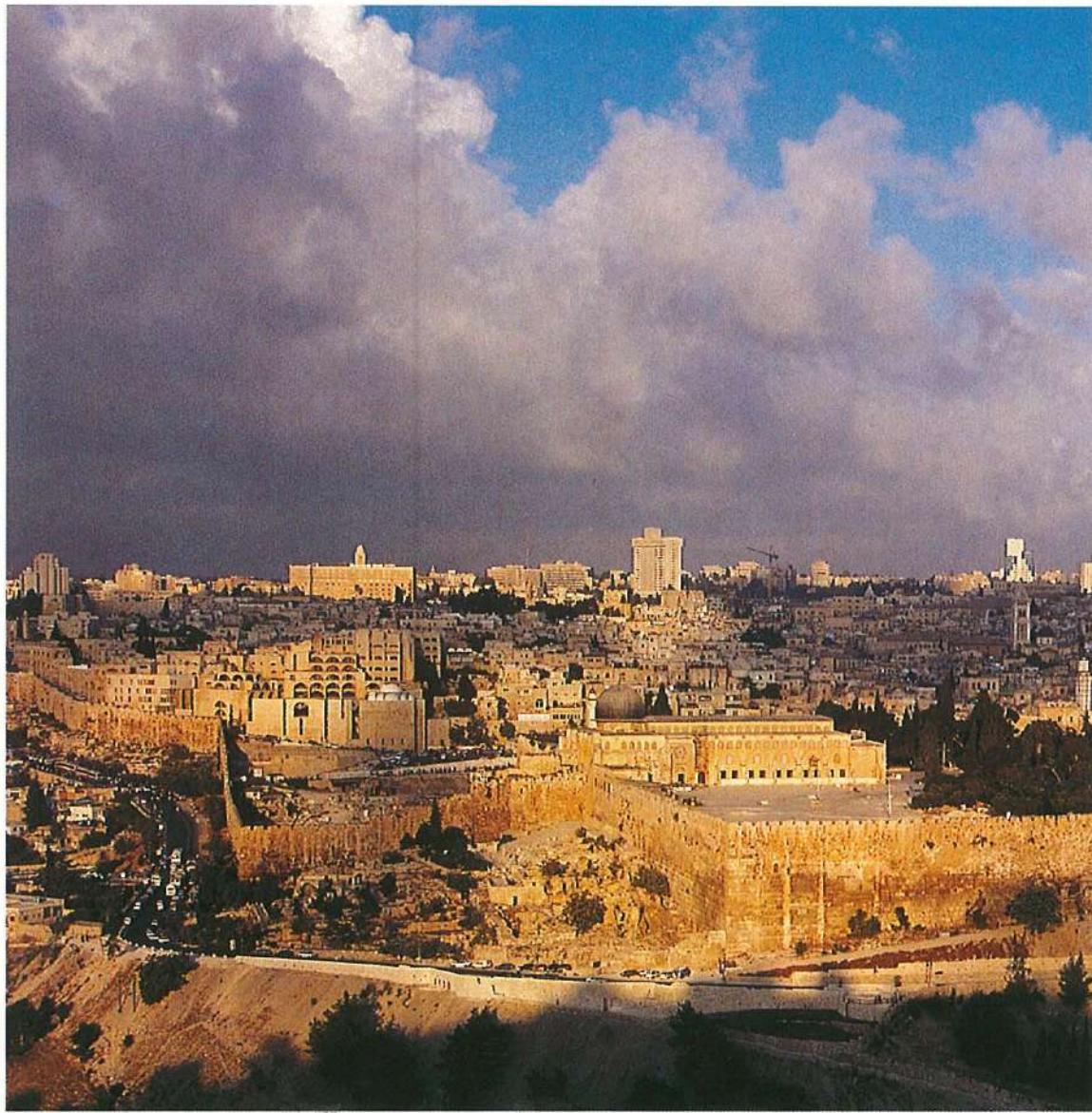
ΦΥΛΛΑΣ
ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΡΑ ΣΩΑ,
ΧΡΙΣΤΕ,
ΕΞΗΓΕΡΘΗΣ ΤΟΥ
ΤΑΦΟΥ,
Ο ΤΑΣ ΚΛΕΙΣ ΤΗΣ
ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΗ
ΛΥΜΗΝΑΜΕΝΟΣ ΕΝ
ΤΩ ΤΟΚΩ ΣΟΥ,
ΚΑΙ ΑΝΕΩΣΑΣ ΗΜΙΝ
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΑΣ
ΠΥΛΛΑΣ...

ΤΡΟΠΑΡΙΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Οι Άγιοι Τόποι

Κείμενο | ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ
Φωτογραφίες | ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ

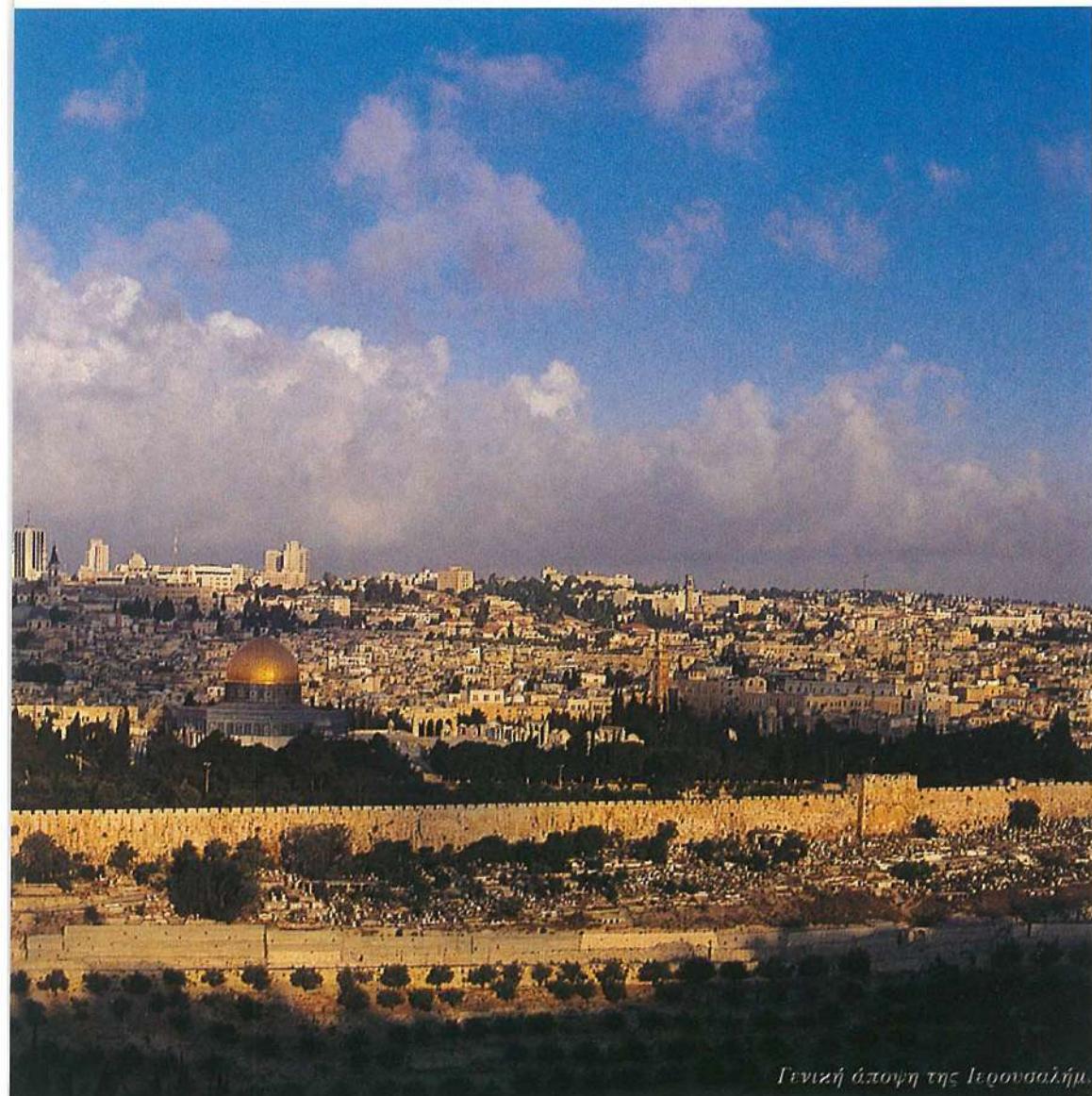

Πως να γράψεις για τούτη την πολύπαθη γη; Πως ν' απασφαλίσεις την αγκύλωση του χεριού που αρνείται πεισματικά και πως ν' αποδεσμεύσεις το μυαλό απ' αυτό τον αδιόρατο φόβο, την αδυναμία του να ξεκαθαρίσει προκαταλήψεις, θρησκευτικές ή πολιτικές και κοινωνικές πεποιθήσεις, πως να συλλέξεις και ν' αποφλοιώσεις την ιστορία, για να προσεγγίσεις την αλήθεια; Να το βασανιστικό ερώτημα. **Η Αλήθεια!**

Και πώς να την αγγίξεις με τα ανθρώπινα μέτρα όταν πρόκειται να μιλήσεις για τον Θεό;

Πως μπορεί ο Αχώρητος να χωρέσει μέσα στο μυαλό μου, πώς να τον περιγράψω μέσα σ' ένα οδοιπορικό; Για τους τόπους που γεννήθηκε, μιλήσε, νουθέτησε, θαυματούργησε και μαρτύρησε;

Η Ναζαρέτ, η Βηθλεέμ, η Τιβεριάδα, το Σινά και η Καπερναούμ, το Θαβώρ, ο Αβραάμ, ο Ηρώδης, η Μαγδαληνή.....

Γενική άποψη της Ιερουσαλήμ.

Ονόματα, τόποι, γεγονότα, θαύματα και κραυγές απελπισίας, θριάμβων, θρήνων και μετάνοιας, όλα μπερδεύονται σε μια υστερική σύγχυση του μυαλού.

Εδώ έχεις να κάνεις με τον Θεό!

Χιλιάδες χρόνια μετά από τότε στέκω άναυδος και ανήμπορος. Σε τούτο το σταυροδρόμι αναπολείς και ονειρεύεσαι. Είναι το μόνο καταφύγιο ενός γραφιά. Τα όνειρα δεν έχουν ειρμό, σύνδεση ή συγκεκριμένη αφήγηση.

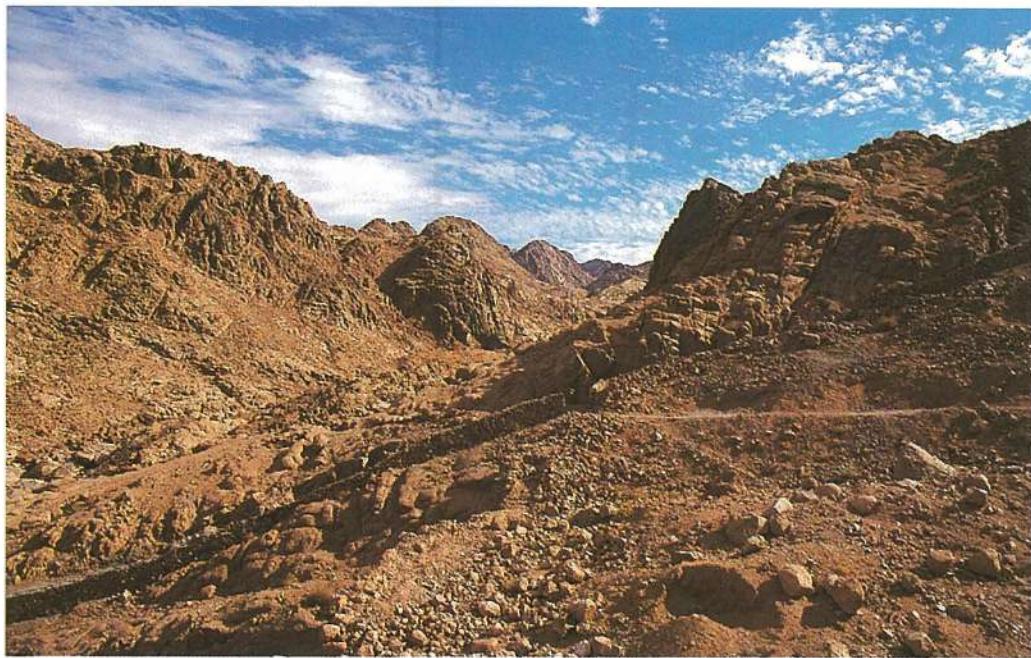
Είναι όνειρα!

Και αν μέσα στο παραλήρημά τους ακούγεται κάπου η κραυγή της οδύνης και του μεγαλείου από έναν Σταυρό, «άφες αυτοίς ού γάρ οιδασι τί ποιούσι» ... ξυπνώ ιδρωμένος και τρομοκρατημένος, γιατί ξέρω πώς κάπου άγγιξα την Αλήθεια. Έστω για λίγο.

Τον είχα σταυρώσει και τότε και σήμερα...

Έχω να κάνω με τον Θεό!

Είμαι Εγώ!

Σαράντα χρόνια θα περιπλανηθεί στην αφιλόξενη έρημο του Σινά ο Ισραήλ για την απιστία του προς τον Θεό, έως ότου μια νέα γενιά εξαγνισμένη θα μπει στην Γη της Επαγγελίας.

Λνασκαλεύω με τρεμάμενα χέρια το χώμα της Ιστορίας. Ψαχουλεύω εδώ κι'εκεί ανάμεσα από την σκόνη του Χρόνου, τα απομεινάρια των μικρών ή μεγάλων γεγονότων, για να καταγράψω, να ερμηνεύω και να καταλάβω το απίστευτο αυτό Γόρδιο σύμπλεγμα...

Πατριάρχες, Προφήτες, Βασιλείς, Νομάδες, πόλεμοι, εξορίες, επαναστάσεις και αιχμαλωσίες, πάθη και μίση αβυσσοσαλέα.

Πως να καταχωρίσεις μιαν ιστορία της Παλαιοιστίνιας γης μέσα σε λίγες σελίδες; Πως να χωρέσεις το πιο συνταρακτικό, συγκλονιστικό δόσο και απίστευτο ιστορικό δράμα που γράφτηκε ποτέ;

Εδώ - παρά τις έρευνες μιας δωδεκάδας επιστημών - η «**λογική ερμηνεία της ιστορίας**» σταματάει από αμηχανία.

Έχεις να κάνεις με τον ίδιο τον Θεό.

Στην Παλαιοιστίνη, ο μίτος της ιστορίας της, είναι η θεολογία και η μεταφυσική! Εδώ συνέβη **κάτι** πολύ πέρα από τα όρια της ανθρώπινης λογικής. Κάτι που για 4000 χρόνια ταλανίζει λαούς, έθνη, κράτη και ιδεολογίες, δόγματα και θρησκείες. Εδώ, στην πιο βασανισμένη καρδιά της ανθρωπότητας - την Ιερουσαλήμ- συναπαντήθη-

καν ο Γιαχβέ, ο Ιησούς και ο Μωάμεθ!

Να μην σας κακοφανεί αλλά έχω την αίσθηση πως ο Θεός είναι μεγάλος χιουμορίστας! Έβαλε τον Μωϋσή, τον Σαύλο και τον Προφήτη, να γεφυρώσουν το ανθρώπινο χάος της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού, για να το μετατρέψουν σε μια επίγεια Εδέμ, όπου τα θηρία μετενσαρκώνονται σε περιστερές!

Στην αιωνιότητα της Σοφίας Του όλα είναι δυνατά.

Προς το παρόν όμως.....

Σ' αυτή την κακοτράχαλη γη με τις θανατηρές και άνυδρες ερήμους, κάτω από έναν ανελέητο ήλιο που σου φέρνει χαύνωση και παραφροσύνη, ο Θεός άφησε τ' αχνάρια από τις πατούσες του -όπως θάλεγε ο Καζαντζάκης- και την πυρακτωμένη βροντή της φωνής Του, ν' αντηχήσει από το Αραράτ μέχρι την Ούρη την Αίγυπτο των Φαραώ, το Σινά και την Χαναάν. Αυτός ο Θεός, ήταν ο Γιαχβέ του Νώε και του Αβραάμ, του Μωϋσή, του Δαυΐδ και του Σολομώντα.

Ο μοσχαναθρεμένος Μωϋσής στα Αιγυπτιακά παλάτια, θα παραπονεθεί στον Γιαχβέ

Ο Πύργος του Δαυίδ στα παλιά τείχη της Ιερουσαλήμ.

πάνω στο Σινά, πώς είναι δυνατόν αυτός ο συρφετός των άναρχων και διεστραμένων να είναι ο «περιούσιος λαός Του» που έπρεπε να τον οδηγήσει ο ίδιος στη Γη της Επαγγελίας;

Ίωσ, η οδοιπορία του Ισραήλ να μην έχει τελειώσει και να μην έχει φτάσει ακόμα στην υπερσχημένη γη...

Σ' αυτή την λωρίδα γης, θα εγκατασταθεί το Εβραϊκό θένος ανάμεσα σε εχθρικά φύλλα, τους Φιλισταίους, τους Άροβες, τους Αμαλικίτες και ένα σωρό άλλους. Ακόμα και οι Ισμαηλίτες που είναι πρωτοξάδελφοι μαζί τους, δεν θα τους συγχωρέσουν ποτέ την εξορία της Άγαρ και του Ισμαήλ.

Η αιχμαλωσία της Βαβυλώνας και πολύ αργότερα η Διασπορά, θα σημαδέψουν ανεξίτηλα τον Ισραήλ. Στο πέρασμα των αιώνων θα σφυρηλατήσει στην συνείδησή του τον θρησκευτικό φανατισμό και καχυποφία ενάντια σε κάθε ξένο και γείτονα, σε κάθε αλλόθρησκο και μη Εβραίο. Στην ψυχή του θα σταλάξει η σκληρότητα της ερήμου και ο χαρακτήρας του θα διαμορφωθεί μέσα από το καμίνι των αμέτρητων δεινών, σε αποάλινη όσο και εύπλαστη, εύκαμπτη αντοχή απέναντι στην δυστυχία της μοίρας.

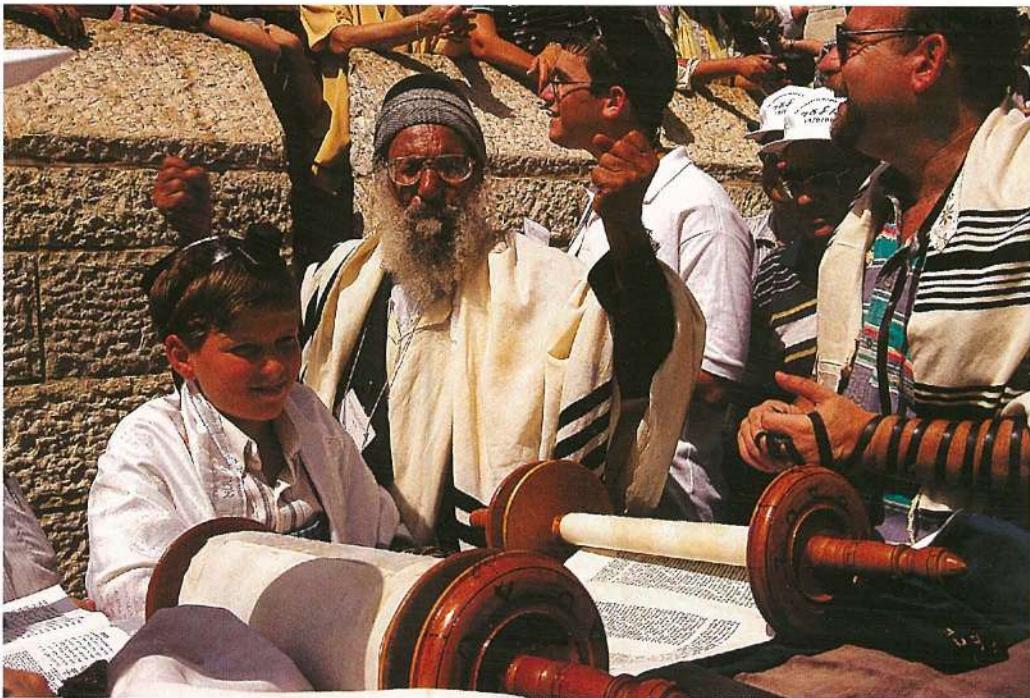
Θα τον μάθει να επιβιώνει -από τότε- κάτω από τις πλέον εξοντωτικές συνθήκες, κλείνοντας ερμητικά όραση και ακοή προς κάθε τι, μη Εβραϊκό.

Ο Γιαχβέ, ο Ναός και η Ιερουσαλήμ θα γίνουν οι τρεις άξονες και τα τείχη που θα φυλακίσει μέσα τους την ψυχή και το Είναι του. Και πάντα θα βρίσκεται σε στάση συναγερμού.... Ν' ακούσει την σάλπιγγα του ουρανού για τον ερχομό του Μεσσία που αλλοπαρέμονι προφήτες και ασκήτες αναγγέλλουν ανά τους αιώνες. Τότε ο Ισραήλ θ' αποκατασταθεί σαν ο περιούσιος λαός Του!

Κάτω από μια ακόμα δουλεία -την Ρωμαϊκή γεννιέται αθόρυβα και ταπεινά στην Βηθλεέμ ένας κατ' ευθείαν κατά σάρκα απόγονος του Δαυΐδ.

Μυστηριακά σημάδια στον ουρανό και στην γη αναγγέλλουν τον ερχομό Του.

Ξένοι Ρηγάδες θ' αποθέσουν στα πόδια Του τα σύμβολα της επίγειας και ουράνιας εξουσίας Του. Τα παιδιά και «**οι απλοί τή διανοία και τή καρδία αυτών**» θ' αναγνωρίσουν σ' Αυτόν τον αναμενόμενο Μεσσία. Η άρχουσα τάξη, θα περιγελάσει στην αρχή «**αυτόν τον μαραγκό από την Ναζαρέτ**»,

μερικοί θα τον ακούσουν με σκεπτικισμό, άλλοι με δέος ή θαυμασμό για τους λόγους και τα θαύματά του. Κανείς όμως δεν θα δει στο πρόσωπό του τον Σωτήρα Χριστό. Στην Εβραϊκή συνειδηση, ο Λυτρωτής θα ερχόταν από τον ουρανό γεμάτος δόξα και δύναμη, θα συνέτριβε τους Ρωμαίους αφέντες και θ' αποκαθιστούσε μια για πάντα την παγκόσμια τάξη, θέτοντας τα έθνη υποτόπιο των ποδών του Ισραήλ. Στο πρόσωπο του Ιησού έβλεπαν περισσότερο έναν Προφήτη παρά τον Μεσσία.

Τι σάι βασιλιάς-Μεσσίας ήταν αυτός, που τον περιστοιχίζαν αγράμματοι ψαφάδες, έτρωγε με τελώνες και έδινε άφεση αμαρτιών στις πόρνες και τους αμαρτωλούς; Δεν είχαν καταλάβει ακόμα.

Ο Ιησούς, μιλούσε στο ανθρώπινο συναίσθημα σαν την μόνη οδό επικοινωνίας με τον Θεό και που μέσα από την Αγάπη θα οδηγούσε στην Λύτρωση και την αιώνια Ζωή.

... «Δεν ήρθα να καταργήσω τον Νόμο, αλλά να τον τελειώσω..» τους είπε.

Και πάλι δεν κατάλαβαν. Αυτή η ακραία Αγάπη - «αγαπάτε αλλήλους» - ήταν αντίθετη με το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού» του

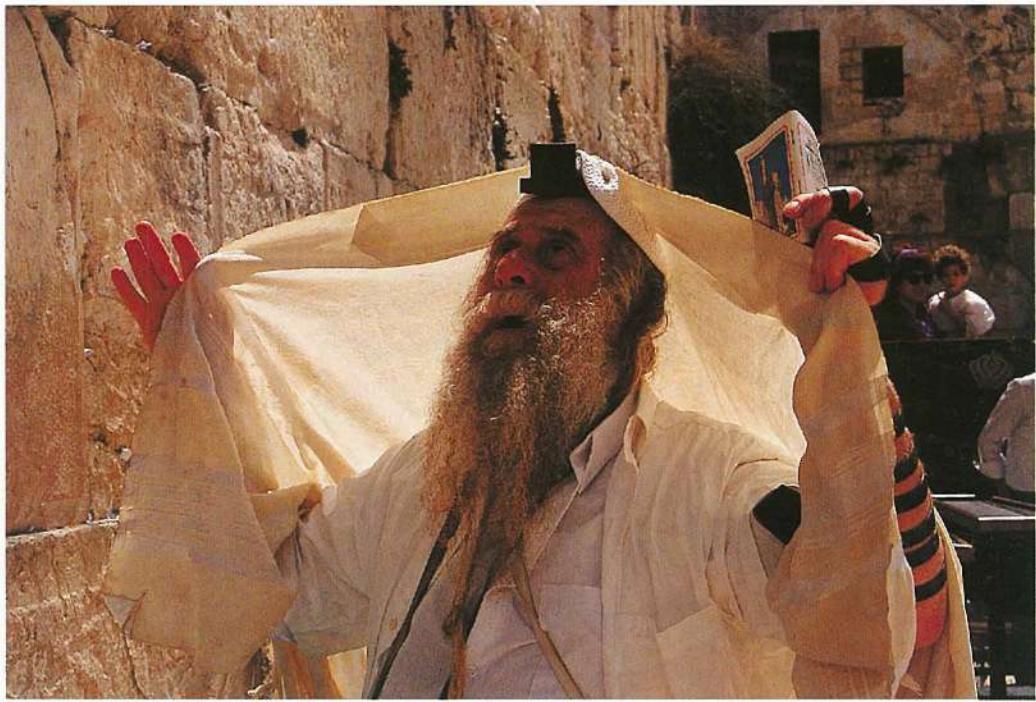
Τα μικρά Εβραιόποντα στα 13 τους χρόνια ενηλικιώνονται σε ειδική θρησκευτική τελετή, την "Μπαρ μιτ σβά" για τα αγόρια και την "Μπατ μι σβά" για τα κορίτσια.

Μωσαϊκού νόμου και τόσο ακατανόητη για την Εβραϊκή ψυχοσύνθεση.

Οι καλλιεργημένοι και εξελληνισμένοι εβραίοι θα είναι οι πρώτοι που θα τόν καταλάβουν. Θα μείνουν όμως κρυφοί σπαδοί του από τον φόβο του πανίσχυρου Σαχρεδίν.

Ο λαός όμως με το απλοϊκό του ένστικτο θα τον ακολουθήσει με πίστη, ιδιαίτερα μετά την αναγνώριση και την βάπτιση του από τον Προφήτη Ιωάννη.

Για τρία χρόνια θα γίνει ο Πρώτος οδοιπόρος της Αγάπης και του ελέους, οργώνοντας όλη την γη του Ισραήλ, ακόμα και την εχθρική Σαμάρεια, σκανδαλίζοντας τους μαθητές του. Όταν όμως άκουσαν την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη, τότε άρχισαν και αυτοί να καταλαβαίνουν.

Νακούσει την σάλπιγγα των ουρανού για τον εχομό του Μεσσία που αλλοπαραμένοι προφήτες και ασκητές αναγγέλλουν ανά τους αιώνες.

Ο Ιησούς με το έργο και την ζωή Του, θα παραδώσει στην ιστορία τόπους και πόλεις, που θα γίνουν σύμβολα της Νέας Διαθήκης του Θεού με τους ανθρώπους. Θ' ακουμπήσει με ἄπειρη ευσπλαχνία στον πόνο, την θλίψη, την μοναξιά και τις αδυναμίες των ανθρώπων, ανοίγοντάς τους τον μοναδικό δρόμο Ελπίδας και Σωτηρίας μέσα από την Αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Όταν όμως θα κουραστεί από τις υποκρισίες, τους θεατρινισμούς και την φανερή εχθρότητα Γραμματαρίων και Φαρισαίων, θα στραφεί εναντίον τους οργισμένος... «Ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί... γένενα εχιδνών...»

Η φωνή του υπήρξε το ανηλεές μαστίγωμα, που σε κάθε εποχή και κάθε αιώνα θα

ακούγεται το ίδιο φοβερή όσο και τότε. Η ρήξη μαζί τους θα είναι τελεσδική, αλλά και θα προσυπογράψει και το δικό του τέλος.

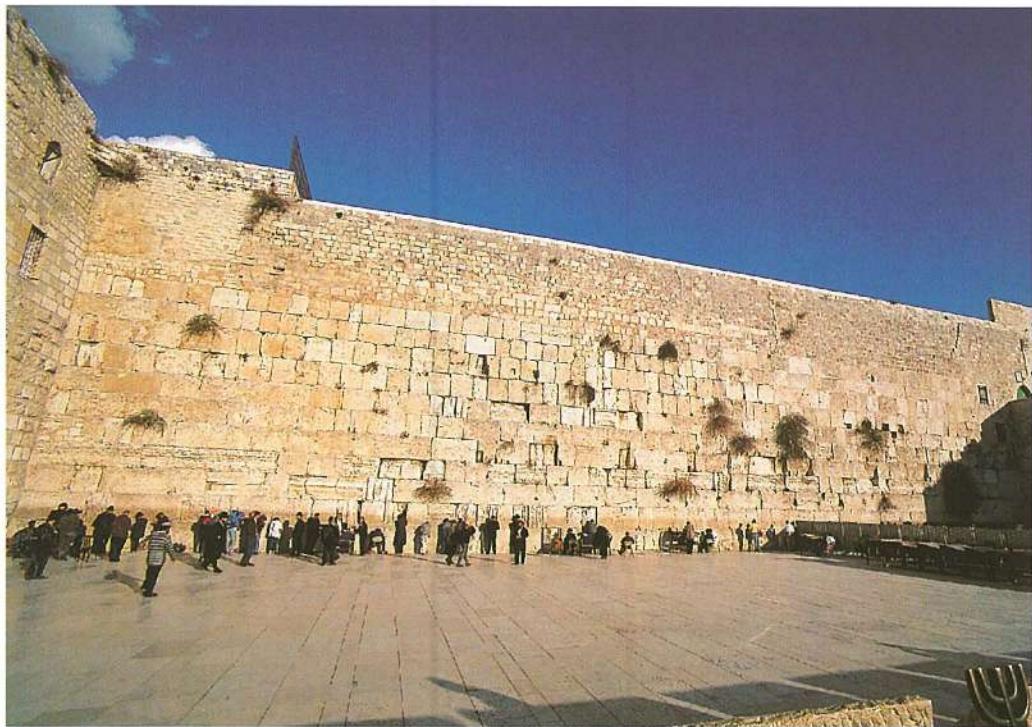
Θα μπει θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ ωσάν Μεσσίας Χριστός και μέσα σε λίγες ημέρες θα καταλήξει στον Γολγοθά σταυρωμένος ανάμεσα σε κακούργους, σαν την έσχατη ταπείνωσή Του...

Ο Δείπνος, η Γεσθημανή, η Προδοσία, ο Καϊάφας και ο Πιλάτος, το Μαρτύριο, η Οδύνη της Πορείας Του και ο Θάνατός Του, - τόποι και πρόσωπα ενός πρωτοφανούς δράματος- θα ξεπεράσουν την σημασία μιας απλής καταδίκης ενός ενοχλητικού λοιδωρού του Εβραϊκού ιερατείου.

Θ' ακολουθήσει η Αποκαθήλωση, η Ταφή και το συγκλονιστικό θάμπιος της Ανάστασης.

Η Ρώμη αγνόησε το γεγονός γιατί δεν την ενδιέφερε, χωρίς να φαντάζεται ότι εκεί επαιρίχθηκε η Μοίρα της.

Το ιεροτείο δεν ήταν ανόρτο και καταλάβει αμέσως. Διέδωσε πως οι μαθητές Του - τάχα - «έκλεψαν κρυφά το σώμα του Χριστού και διέδωσαν πως αναστήθηκε....» Από κάθε πλευρά, η Ανάσταση του Χριστού ήταν γι' αυτούς ο μεγάλος θεολογικός και πολιτικός αντίπαλος.

Πανοραμική άποψη του Δυτικού Τείχους η Τείχους των Δακρύων. Το μέγεθός του, μας δίνει μια αμυδρή ιδέα της μεγαλοπρέπειας που έπρεπε να είχε ο ναός του Σολομώντα.

Δεν θα πάφουν ποτέ να τον πολεμούν λυσσαλέα. Είχαν χάσει την μεγάλη ευκαιρία και σύντομα θα εκαλούντο να πληρώσουν την προφητεία του Ιησού.

Τι θα γινόταν άραγε αν το Εβραϊκό έθνος γινόταν Χριστιανικό;

Η Μοίρα του Κόσμου θα ήταν σήγουρα διαφορετική.

Του Θεού όμως η Οικονομία είναι διαφορετική από τις ανόητες υποθέσεις μας.

Την μυστηριακή Του Ανάσταση, θ' ακολουθήσει η Πεντηκοστή και η Ανάληψη.

Οι Απόστολοι, από τρομοκρατημένοι ανθρώποι θα μετατραπούν σε φλογερούς διαφωτιστές της Νέας Διαθήκης. Αυτό όμως που κινδύνευε να είναι απλά μια Εβραϊκή αίρεση, θα έρθει ο Σαύλος-Παύλος να το μετατρέψει σε σικουμενική θρησκεία και πίστη, που αφορούσε «**περιττημένους και μή**» και θα καταστεί ο Απόστολος των Εθνών. Όλοι οι Απόστολοι θ' ακολουθήσουν το παραδειγμα του Ιησού και θα μαρτυρήσουν για την πίστη τους στον Χριστό.

Μόνο ο αγαπημένος του Ιωάννης θα κοιμηθεί σε βαθειά γεράματα εξόριστος στην Πάτμο, αφού προλάβει να δει την διασπορά του Ισραήλ στους τέσσερις ανέμους, την κατάλυση του Ναού και τα Αγία των Αγίων του Ισραήλ να στολίζουν έναν ακόμα «θρίαμβο» της Ρώμης. Οι Χριστιανοί δεν θα έχουν καλύτερη μοίρα. Για σχεδόν τριακόσια χρόνια, θα είναι οι αποδιοπομπαίοι τράγοι της Ρωμαϊκής παραφροσύνης και ο αιματινός δρόμος του μαρτυρίου αμέτρητων πιστών θα γίνει ο καταλύτης και τιμωρός της Αυτοκρατορικής αλαζονείας.

Ο Κωνσταντίνος θα δει για μια στιγμή «**πέρα από την ιστορία**» και θα καταστεί Μέγας, αντικαθιστώντας τους βαμούς των παλαιών θεών - που όλο και περισσότερο έφθιναν - με τον Σταυρό και το Θυσιαστήριο του Σταυρωθέντος και Αναστηθέντος Χριστού.

Η Μοίρα του Κόσμου, είχε αλλάξει τελεσίδικα πορεία.

Ο Καίσαρας είχε ηττηθεί από τον Χριστό.

Ένας Ιστορικός Περίπλους

HΙστορία, θα υφάνει στην Παλαιοτίνη το πιο περιπεπλεγμένο τοπίο τριών μονοθεϊστικών θρησκειών, τριών εκ διαιμέτρου αντιθέτων νοοτροπιών και θα εμπλέξει σε μια δραματική σύγκρουση εθνών και λαών που κρατά 2.000 χρόνια τώρα τους Εβραίους, τους Χριστιανούς και τους Μουσουλμάνους.

Η Παλαιοτίνη, - με θρησκευτικό και πολιτικό κέντρο την ιερουσαλήμ - θ' αποτελέσει συνολικά τους Αγίους Τόπους και για τις τρεις θρησκείες, που η κάθε μία θα διεκδικεί για τον εαυτό της την απόλυτη κυριαρχία πάνω σ' αυτούς.

Και εκεί που ο Προφήτης συνάντησε την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, εκεί που ο Γιαχβέ παρέδωσε την μεταφυσική σκυτάλη στον Ιησού, εκεί που ίσως η θέληση του θεού ήταν, οι άνθρωποι να εύρισκαν ένα τρόπο αγαθής και ειρηνικής συμβίωσης, συνέβη ακριβώς το αντίθετο.

Οι τρεις αυτές γέφυρες που θα έπρεπε «λογικά» να ενώσουν τις όχθες του ποταμού της ανθρώπινης ανοησίας και αλαζονείας, στην πραγματικότητα δεν έφτασαν ποτέ στην αντιπέρα όχθη. Και να σκεφτεί κανείς πως σαν από μεταφυσική θέληση, τα iερότερα κέντρα Εβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων εφάπτονται το ένα του άλλου. Ο Ναός, ο Πανάγιος Τάφος και το Τέμενος του Ομάρ.

Τελικά ο Άνθρωπος εξακολουθεί να παραμένει Αντίθεος μέχρι σήμερα, άρα και απάνθρωπος, παρά την όποια του θεωρητική «εξέλιξη»....

Sύμφωνα με τις τελευταίες έρευνες, στο απώτατο παρελθόν και γύρω στον 14ο αιώνα π.Χ. η περιοχή ανήκε στην Αίγυπτο. Γύρω στο 1000 π.Χ. ο Δαυίδ ιδρύει το ενιαίο Βασίλειο Ισραήλ-Ιουδαίας με κέντρο την ιερουσαλήμ, η οποία γίνεται και η Εβραϊκή πρωτεύουσα, από αρχέγονος οικισμός που ήταν μέχρι τότε. Ο γυιός του Σολομώντα θα χτίσει τον πρώτο Ναό και θα καθορίσει έτσι την iερότητα της ιερουσαλήμ, σαν το πρώτο μονοθεϊστικό κέντρο του τότε γνωστού Κόσμου. Με τον θάνατο του Σολομώντα αρχίζει μια μακρά περίοδος αναταραχών.

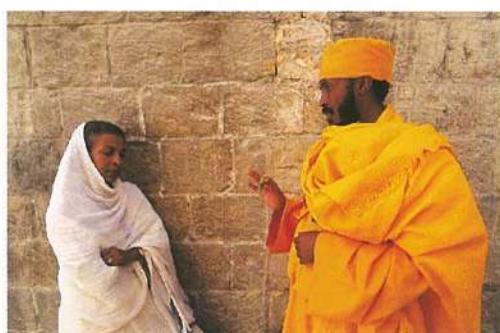

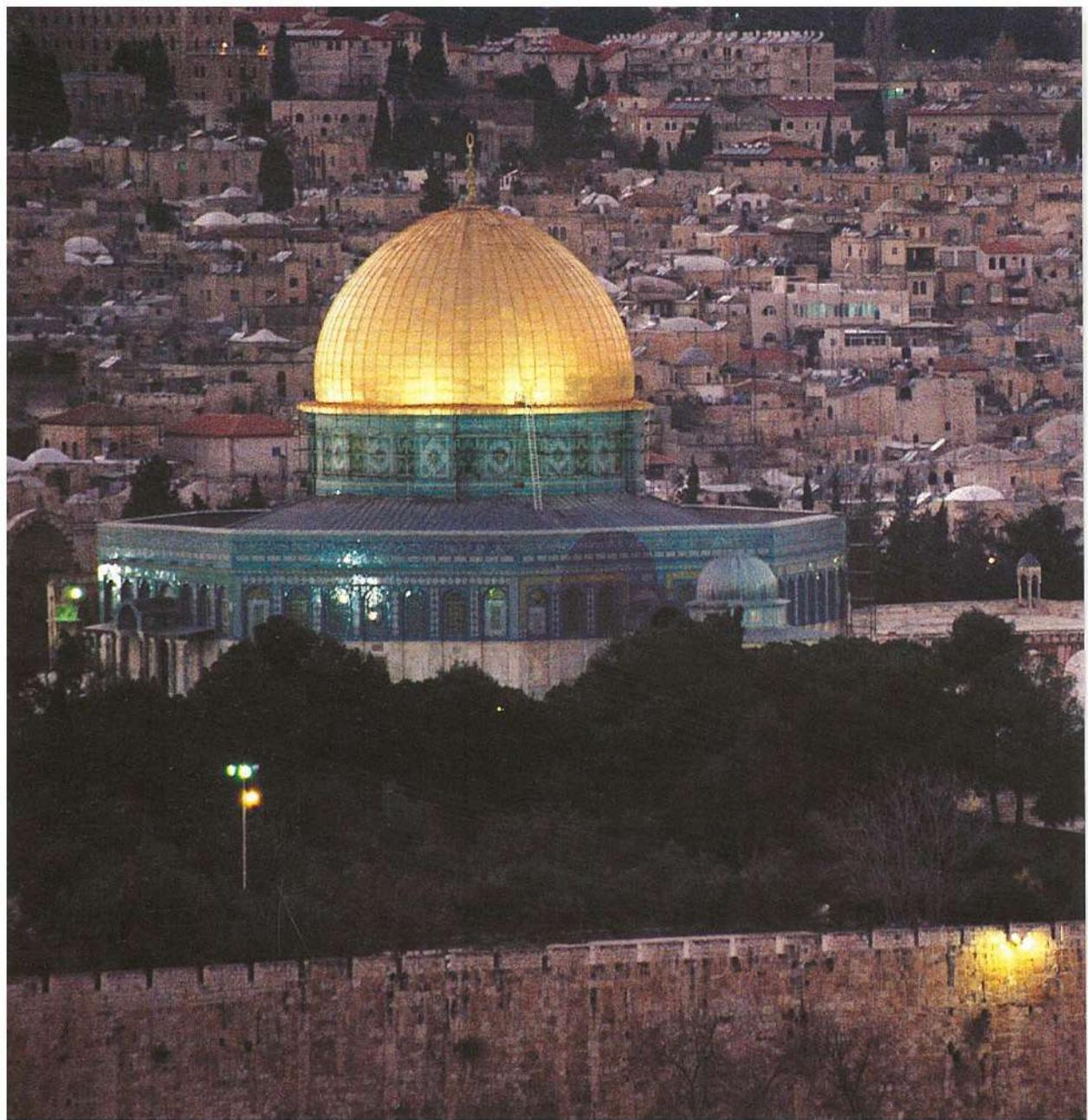
Διαλογισμοί, Προσευχή, Πίστη και δάκρυα στα ερείπια της δόξας του Σολόμωντα

Το 922 π.Χ. η ιερουσαλήμ θα λεηλατηθεί από το Φαραώ Σεσούκ Α! και το 850 π.Χ. από τους Φιλισταίους και τους Αραβες. Γύρω στο 700 π.Χ. ο Ασσύριος βασιλιάς Σενναχερήμ θα καταστήσει τον Εζεκία βασιλιά της Ιουδαίας, φόρου υποτελή και περί το 605 η ιερουσαλήμ θα ξαναλεηλατηθεί αυτή τη φορά από τους Βαβυλωνίους.

Θα ακολουθήσει στις αρχές του 6ου π.Χ. αιώνα, η καταστροφή της πόλης και του Ναού, ενώ θα αρχίσει η περίοδος της αιχμαλωσίας των Εβραίων στην Βαβυλώνα. Ο Κύρος ο Μέγας -βασιλιάς της Περσίας- θα κατακτήσει με την σειρά του την Βαβυλώνα το 537 π.Χ. και στα επόμενα σκοτεινά 200 χρόνια θα χτιστούν εκ νέου τα τείχη και θα αναστηλωθεί ο Ναός.

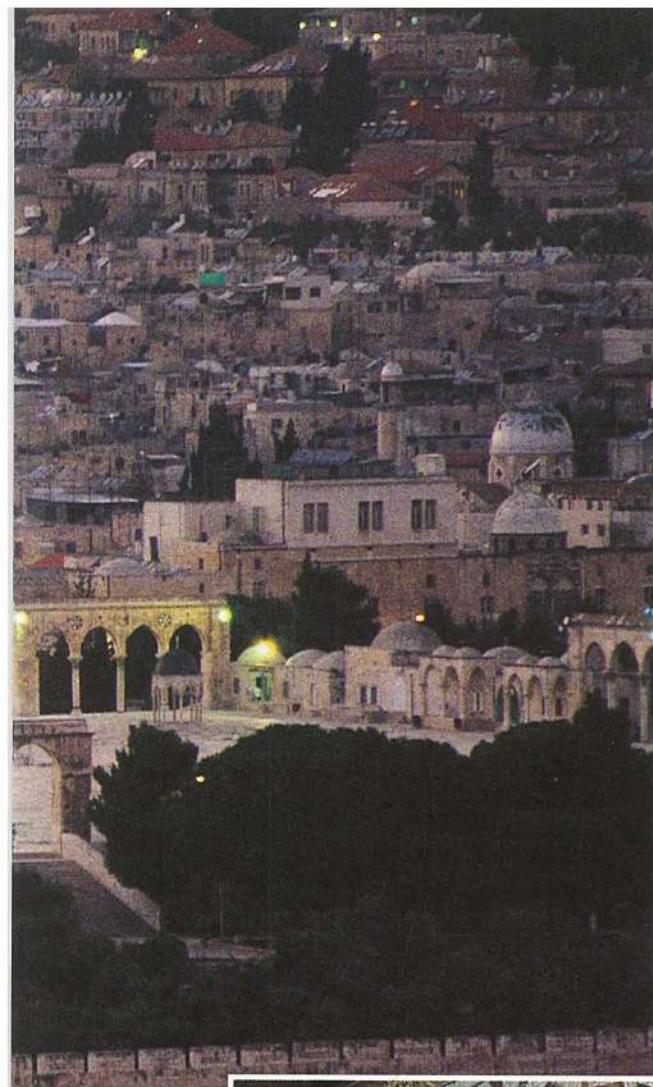
Μια καθόλου αυτονήθιστη εικόνα των Αγίων Τόπων. Προσκυνητές από τα πέρατα του κόσμου, έχονται εδώ για να αποθέσουν την ευλάβεια της πάστης τους ακόμα και από την Αιθιοπία.

Τέμενος El Aqsa. Το μοναδικό ιερό των Αγίων Τόπων όπου συνηπάρχουν λατρευτικοί χώροι για το Ισλάμ, τον Ιησού και τον Μωϋσή. Ο επιχρυσωμένος Θόλος των Βράχου, αποδίπτει σαν φάρος πρόσκλησης των πιστών.

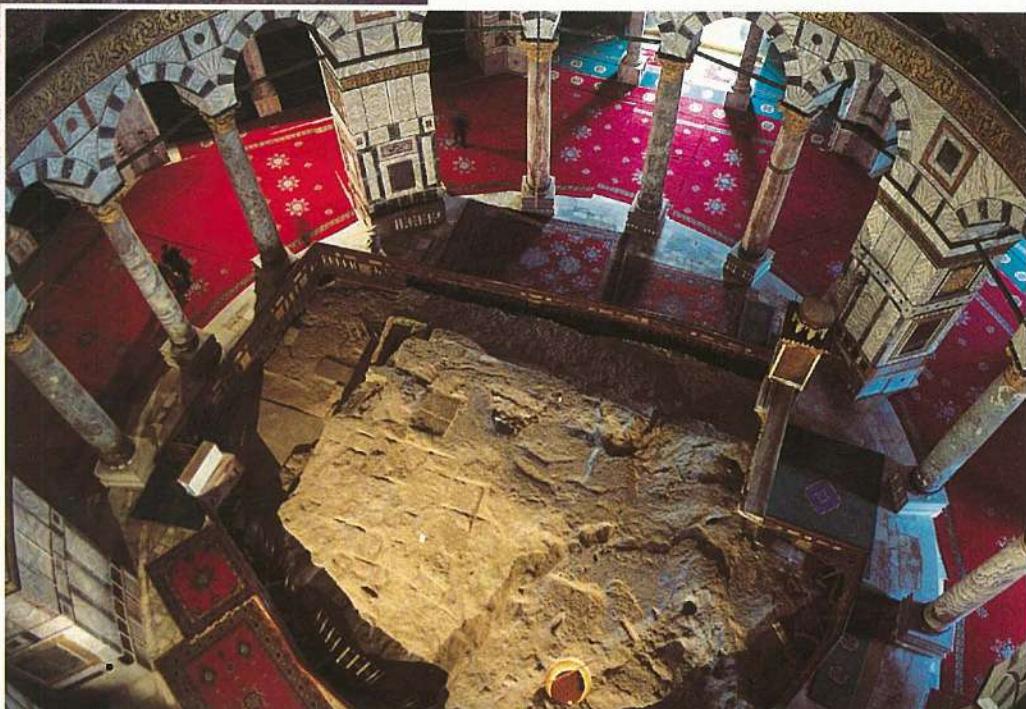
Στο εσωτερικό του Θόλου, υπάρχει ο ιερός Βράχος, όπου κατά την παράδοση ο Αβραάμ ετοίμασε τον μονάχο βρέφο γινό του Ισαάκ για θυσία κατ' επιταγήν πάτεως προς τον Θεό.

Μετά την μάχη της Ισσού (333 π.Χ.) η Παλαιστίνη θα ενταχθεί σαν απλή επαρχία στην αχανή αυτοκρατορία του Μ.Αλεξάνδρου και μετά τον θάνατό του θα είναι μέρος της επικράτειας των Πτολεμαίων μέχρι το 198 π.Χ. όπου η Ιερουσαλήμ θα περιέλθει στο βασιλειο των Σελευκιδών.

Η εξάπλωση της ελληνικής ειδωλολατρίας θα προκαλέσει την ένοπλη αντίδραση των Εβραίων (167 π.Χ.) υπό τον ευσεβή Ματταθία του Ασμοναίου και στην συνέχεια υπό την ηγεσία του γιου του, Ιούδα Μακκαβαίου. Με τους Ασμοναίους βασιλείς, θα εκδιωχθούν οι Σελευκίδες και το Εβραϊκό κράτος θα είναι -σχεδόν- όμοιο σε έκταση με εκείνο του Σολομώντα. Το 63 π.Χ. ο Πομπήιος καταλαμβάνει την Ιερουσαλήμ και ο Ηρώδης ο Μέγας, θα διοριστεί από την Ρωμαϊκή Σύγκλητο, υποτελής βασιλιάς της Ιουδαίας.

Ο γιος του Αρχέλαος αντίθετα με την πολιτική οξυδέρκεια και διπλωματική ικανότητα του πατέρα του, αναδείχθηκε τελείως ανίκανος και η Ιουδαία απετέλεσε απλή επαρχία της Ρωμαϊκής επικράτειας, υπό την διοίκηση Ρωμαίου Προκουράτορα (Επιτρόπου) .

Οταν ο Ιησούς θα σταυρωθεί, ο Πόντιος Πιλάτος, θα είναι ο πέμπτος κατά σειρά Επίτροπος - Διοικητής.

Το 66 μ.Χ. οι Ιουδαίοι θα επαναστατήσουν και πάλι έως ότου το 70 μ.Χ. ο Τίτος θα καταλάβει και θα ισοπεδώσει την Ιερουσαλήμ. Ο Ναός που είχε χτίσει ο Ηρώδης κατεδαφίστηκε και οι θησαυροί του θα στολίσουν τον θρίαμβο του Τίτου κατά την είσοδό του στην Ρώμη, μαζί με χιλιάδες Εβραίους αιχμαλώτους.

Η διασπορά του Ισραήλ είχε αρχίσει και θα διαρκούσε 19 σχεδόν αιώνες. Το Εβραϊκό Κράτος σβήστηκε από τον χάρτη, όπως είχε γίνει και με την Καρθαγένη. Στη θέση του Ναού, ο Αδριανός θα χτίσει την Αιλία Καπιτωλίνα και θα οικοδομήσει μέρος της πόλης, το δε πολεοδομικό του σχέδιο, ίσχυσε μέχρι τον 20ο αιώνα.

Η αναγόρευση του Κωνσταντίνου (324 μ.Χ.) μόνου αυτοκράτορα της Ρώμης, το προηγθεν διάταγμα των Μεδιολάνων και η φανερή μεταστροφή του προς τον Χριστιανισμό, απετέλεσαν τα ιστορικά ορόσημα όχι μόνο για την Αυτοκρατορία, αλλά πρώτιστα και για τους Αγίους Τόπους.

Η μητέρα του Αγία Ελένη, θα πρωτοστατήσει στην ανεύρεση των ιερών κειμηλίων

Ποτέ άλλοτε Άγιοι Τόποι δεν ποτίστηκαν με τόσο αίμα, με τόσο φόβο. Τα αθώα παιδιά μάτια, μαθάνων πολύ νωρίς πως η λατρεία για τον Θεό, χρειάζεται την προσπασία από το σπλαστάριο των ανθρώπων παραλογισμού και της μισαλλοδοξίας.

που είχαν σχέση με την Ζωή του Ιησού και θα προσφέρει κάθε δυνατή βοήθεια για την ανέγερση των μεγαλοπρεπών Προσκυνημάτων (Βηθλέεμ, Ιεροσόλυμα κ.α.).

Έτσι θα εγκαινιάσει μία από τις λαμπρότερες περιόδους και αικμαιότερες εποχές για την Παλαιοστίνη, που θα διαρκέσει μέχρι το 614 μ.Χ. όπου αυτή η χρυσή εποχή θα διακοπεί βίαια από τους Πέρσες, οι οποίοι θα καταστρέψουν τους ναούς, θα σφαγιάσουν αλύπτητα τον πληθυσμό και θα μεταφέρουν στη χώρα τους όλα τα πολύτιμα κειμήλια, μεταξύ των οποίων και τον Τίμο Σταυρό.

Ο Αυτοκράτορας Ηράκλειος θα επανακαταλάβει τους Αγίους Τόπους, θα νικήσει τον Χοσρόη και θα πάρει πίσω τον Τίμιο Σταυρό, τον οποίο περιέργως δεν τον είχαν καταστρέψει.

Το 638 μ.Χ. ο χαλιφής Ομάρ Α! θα καταλάβει την ήδη πολύπαθη Ιερουσαλήμ και ο

Παιχνίδι η αληθινός πόλεμος; Το χαμόγελο της παιδικής καρδιάς τι να σποχεύει άρσε; Ο μικρός Δανιδ, ποιόν σήχουρο Γολιάθ αντιτετωτίζει; Τον Μουσουλμάνο, τον Εβραίο, ή τον Χριστιανό;

δέκατος κατά σειράν χαλίφης της δυναστείας των Ομμεϋαδών , Αμπντέλ-Μαλίκ ιμπρι Μαρουάν, θα χτίσει το περίφημο τέμενος του Ομάρ (688-691) ή τον Τρούλο του Βράχου, όπου κατά την παράδοση ήταν το σημείο από το οποίο ο Προφήτης ανελήφθη στους ουρανούς.

Τόσο οι Ομμεϋάδες όσο και οι Αββαΐδες που τους διεδέχθησαν, ακολούθησαν φιλελύθερη πολιτική έναντι των χριστιανών και της ασήμαντης τότε Ιουδαϊκής κοινότητας.

Το 969 μ.Χ. ο έλεγχος των Αγίων Τόπων θα περάσει στους Φατιμίδες χαλίφες της Αιγύπτου. Μετά την ήττα των Βυζαντινών στο Μαντζικέρτ από τους Σελτζούκους, οι Τούρκοι έγιναν κύριοι των Αγίων Τόπων, αντικαθιστώντας τους Αιγυπτίους.

Έκλεισαν όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στους Αγίους Τόπους, προκαλώντας έτσι τις ολέθριες συνέπειες των Σταυροφοριών, που μέσα από την προ-

οπτική της ιστορίας , εξακολουθούν μέχρι σήμερα να επηρεάζουν τον Κόσμο.

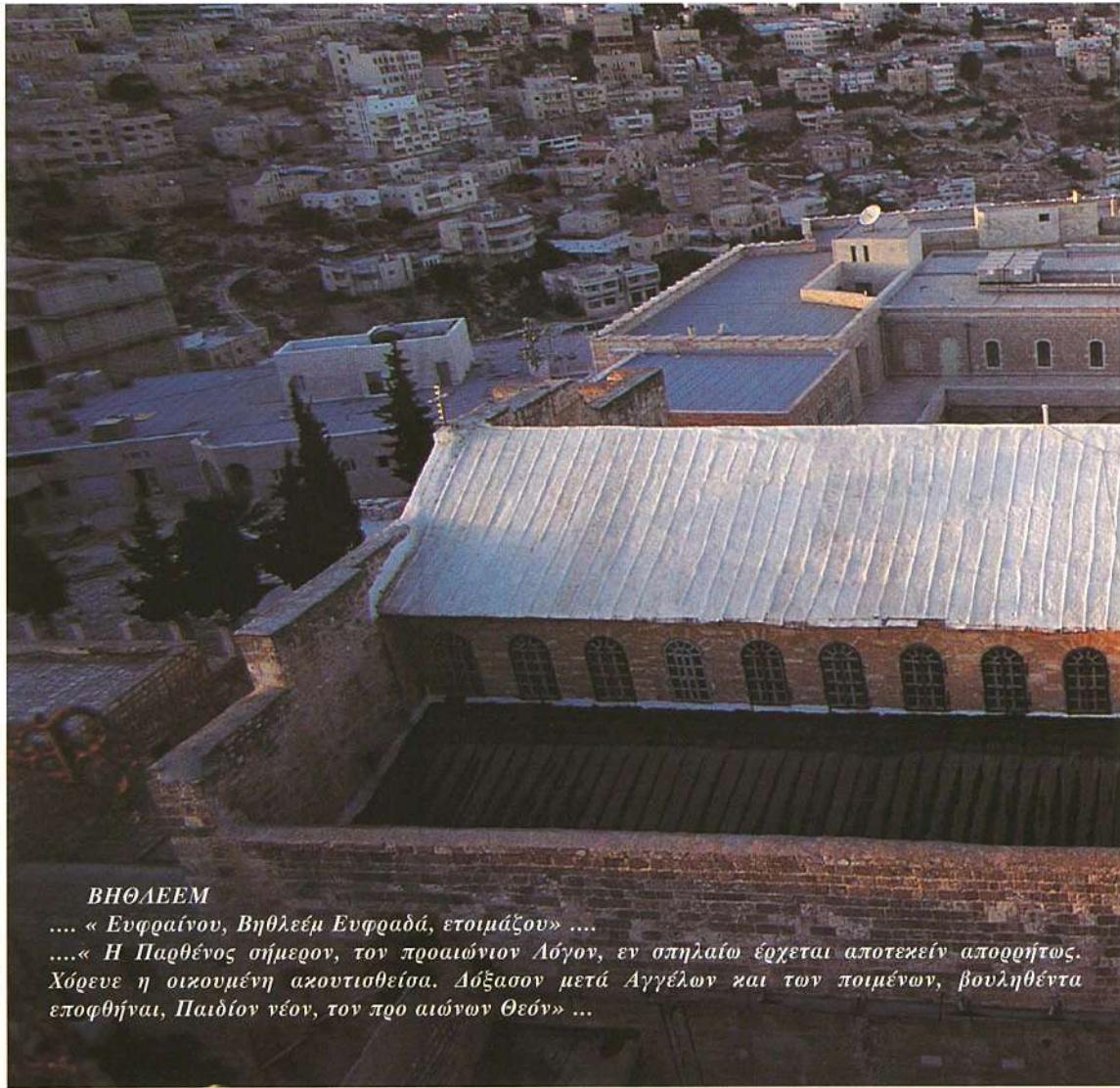
Το Λατινικό βασιλείο (1099-1187) θα καταλυθεί από τον Σαλαδίνο και θα επανακτηθεί διαδοχικά από τους Λατίνους (1229-1239 και 1243-1244).

Θα επανέλθουν για μία φορά ακόμα στους Μαμελούκους Αιγυπτίους μέχρι το 1517, οπότε ο Σουλτάνος Σελήμ Α! θα καταλάβει την Ιερουσαλήμ και θα επιβάλει Τουρκικό καθεστώς για τα επόμενα τετρακόσια χρόνια. Τον 19ο αιώνα, η Παλαιστίνη θα κυβερνηθεί από τον Μωχάμετ Άλυ και τον γιο του Ιμπραήμ.

Το 1838 θα εγκατασταθεί το πρώτο Βρετανικό Προξενείο και το 1917 τα Βρετανικά στρατεύματα θα καταλάβουν την Ιερουσαλήμ, τερματίζοντας έτσι την Οθωμανική κυριαρχία.

Τέλος το 1948, μετά από έντονες παρασκηνιακές ενέργειες του Διεθνούς Σιωνισμού και της Αγγλίας, ιδρύθηκε το νεώτερο κράτος του Ισραήλ μετά από 19 αιώνες διασποράς και ανυπαρξίας.

Το 1950 η Κνεσέτ (Εβραϊκή Βουλή) ανακήρυξε την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα του Ισραήλ αντί του Τελ-Αβίβ , πράγμα που δεν έχει αναγνωρισθεί διεθνώς.

ΒΗΘΛΕΕΜ

.... « Ευφραίνου, Βηθλεέμ Ευφραδά, ετοιμάζου»

.... « Η Παρθένος σήμερον, τον πρωιώνιον Λόγον, εν σπηλαίῳ έρχεται αποτεκείν αποφρήτως.
Χόρευε η οικουμένη ακούτισθείσα. Λόξασον μετά Αγγέλων και των ποιμένων, βουληθέντα
εποφθήναι, Παιδίον νέον, τον πρόαιώνων Θεόν» ...

ΤΑ ΙΕΡΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ

Σε κάθε τόπο και κάθε εποχή, οι άνθρωποι απέθεσαν την λατρεία τους προς το υπερβατικό ή μεταφυσικό, σε βωμούς, ναούς, μικρά ή μεγάλα ιερά. Ποιος μπορεί σήμερα να θυμηθεί την ευσέβεια και το φιλόθρησκο των αρχαίων Ελλήνων που εκφράστηκε με έναν Παρθενώνα; Ποιος θυμάται σήμερα την θεοσέβεια όσο και το μυστικό αγνάντεμα των χιλιάδων ανωνύμων που κατέθεσαν τα δικά τους «τάματα» στην Δωδώνη, στους Δελφούς ή το

Δίον; Στην πραγματικότητα η Πίστις είναι μια διαχρονική όσο και αέναι αναζήτηση του μυστικού Ανθρώπου που κρύβουμε μέστια μας, μια αναζήτηση Ερωτά προς το Ιδεατό και θείο, το Τέλειο και Απαράμιλλο.

Από την Μπενάρες μέχρι την Λούρδη και από την Μέκκα μέχρι την Ιερουσαλήμ, από το Ανκορ-Βάτη μέχρι την Αλεξάνδρεια και το Σινά, υπάρχει η ίδια γραμμή που ενώνει την ανθρώπινη καρδιά. Οι «θρησκείες» και τα δόγματα μπορεί να παρέρχονται, αλλά η

Η τεράστια Βασιλική της Βηθλεέμ που έχτισε πρώτη η Αγία Ελένη πάνω από το πανίερο Σπήλαιο που γεννήθηκε ο Σωτήρας.

αγωνιώδης αναζήτηση του Θεού και η ένωσή μας με Αυτόν μέσω της Πίστεως, θα είναι η ίδια μέχρι την συντέλεια του Κόσμου. Ίσως ίσως τα λόγια του Παύλου να απηχούν αυτή την Αλήθεια ...« τα άλλα όμως, είτε προφητείαι είναι, θέλουσι καταργηθεί, είτε γλώσσαι θέλουσι παύσει, είτε γνώσις, θέλει καταργηθεί... Τέρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα. μεγαλυτέρα δε τούτων είναι η αγάπη...» (Κορινθ. Α! γ! 8 και 13).

Λας οδοιπορίσουμε λοιπόν και εμείς σήμερα νοερά στην Παλαιοστίνια γη και ας προσπαθήσουμε να συλλάβουμε το άρωμα, την γαλήνη και την φυσική αγαλλίαση που μας δίνουν μέχρι σήμερα, οι τόποι που ο περιπατητής Ιησούς άνοιξε σαν πρωτοπόρος της Αγάπης για τον κάθε Άνθρωπο.

ΒΗΘΛΕΕΜ

Λιώνες πριν την γέννηση του Θεανθρώπου, οι προφήτες (Σαμουήλ, Μιχαίας) είχαν προσδιορίσει τον τόπο, αλλά και τον χώρο όπου ... «εν τω σπηλαίῳ εξήνθησεν εκ της Παρθένου και γάρ η εκείνης γαστήρ» ..

Η Βηθλεέμ Ευφραδά (το σπίτι του ψωμιού) θα κρατήσει πάνω από το ποιμενικό της τοπίο τον φωτεινό αιστέρα της Γέννησης, του Άρτου της Αιωνίου Ζωής. Ο ίδιος τόπος που θα γεννήσει τον φυσικό πρόγονο του Ιησού βασιλέα Δαυΐδ υιό Ευφραδαίου, θα είναι και ο τόπος της Γεννήσεως του νέου Βασιλέως που θα ποιμάνει τον Κόσμο.

Αλλά εκτός από την ιστορία του Δαυΐδ, η Βηθλεέμ είναι ο τόπος που κατά την Π. Διαθήκη θα ταφεί η Ραχήλ μητέρα του Ιωσήφ και του Βενιαμίν. Εδώ έζησε και μια από τις ωραιότερες μορφές της Βίβλου, η Ρούθ.

Εδώ θα καταλύσει και ο Ιωσήφ με την μνηστή του Μαριάμ -κατά την απογραφή που διέταξε ο Αύγουστος- σαν απευθείας απογόνου του οίκου Δαυΐδ. Εδώ οι Ποιμένες θα είναι οι πρώτοι αποδέκτες του χαρμόσυνου αγγελιματος «ιδού γάρ εγεννήθη υμίν παιδίον νέον, ο προ αιώνων Θεός»

Ακόμα και σήμερα, μόλις ο προσκυνητής προσπεράσει τον τάφο της Ραχήλ, απέναντί του θα δει να διαγράφονται στον ορίζοντα τα σπίτια της Βηθλεέμ. Πάνω από την κοιλάδα των Ποιμένων - που πρώτοι έλαβον την ειδηση της Γεννήσεως του Σωτήρος δια στόματος Αγγελου-, δεσπόζει το σηκώδες οικοδόμημα με την Βασιλική που έχτισε η Αγία Ελένη πάνω από το Ιερό Σπήλαιο.

Η τεράστια εκκλησία, βυθισμένη μέσα στο μισοσκόταδο, αναγκάζει τον προσκυνητή να νοιώσει ένα περίεργο δέος. Αμυδρά θα διακρίνει τις φθαρμένες τοιχογραφίες ή τα ψηφιδωτά. Ο νους πετεαρίζει μαγνητισμένος προς το Άγιο Βήμα και αικροπατώντας με κομμένη ανάσα - μήπως ξυπνήσει το Θείο βρέφος που μπορεί να κοιμάται - καταλήγει στην πέτρινη ημικυκλική κάθοδο που οδηγεί στο Άγιο Σπήλαιο.

Ξαφνικά, μέσα σε μια απόκοσμη σιωπή, κατάνυξη και ψυχική μεταρρίωση, βρίσκεσαι μπροστά στον ταπεινό χώρο που η Θεοτόκος, Θεία Χάριτη έφερε στον Κόσμο τον Ενσαρκωμένο Λόγο του Θεού.

Ναι! Αυτό είναι το σημείο που μιά κρύα νύχτα γεννήθηκε ο Αρχων Σωτήρ, ο Βασιλεύς Βασιλέων! Όχι σε χρυσοποίκιλτα ανάκτορα και σε

πολύτιμα ανάκλιντρα.

Σύμβολο και προγμάτωση της ταπείνωσης που έμελλε να διδάξει στους ανθρώπους, ήρθε σε αυτό το μικρό σπήλαιο-οχυρώνα και ενσπειρέθη το σώμα Του, δίπλα ακριβώς, στη φάτνη των αλόγων και κάτω από την στοργική ανάσα τους για να τον ζεστάνουν! Μέσα σε τούτο το Σπήλαιο, συντριψμένος από το απίστευτο μεγαλείο Αυτής της ταπείνωσης του Θεανθρώπου, καταλαβαίνεις πως αυτό το σπήλαιο, έγινε ο μεγαλοπρεπέστερος Πυλώνας για την Σωτηρία του Ανθρώπου, η Πύλη που μας πέρασε από το σκοτάδι του θανάτου στο Φώς το αιώνιο.

Εδώ το Ασύλληπτο, συνελήφθη. Το Ακατανόητο έγινε κατανοητό, το Ακαταλήπτο, καταληπτό, το Υπερφυσικό και Υπερβατικό μετουσιώθηκε σε ορατό Θεό.

Στο σημείο της Γέννησής Του, εκατομμύρια πιστών, έχουν αποθέσει πάνω στον οργυρό αστέρα, την λατρεία και την αγάπη τους για το «παιδίον νέον» που ο κάθε ένας κρύβει πάντα μέσα του και που δεν είναι παρά ο Αιώνιος.....

Σε μικρή απόσταση και προς ανατολάς, βρίσκεται ο μικρός οικισμός των Ποιμένων. Η παράδοση θέλει την Αγία Ελένη να χτίζει ναό αφιερωμένο στην Θεοτόκο, τον Ιωσήφ Μνήστορα και τους τρεις Ποιμένες που ξαρυπνούσαν αγρυπνώντας με τα ποιμνιά τους, όταν πήραν το χαρμόσυνο άγγελμα.

Στον ίδιο ναό, υπήρχαν και οι τάφοι τους σύμφωνα και με μεσαιωνικό οδοιπορικό. Στους μεταγενέστερους αιώνες και λόγω των μεγάλων αναταραχών, η εκκλησία ερημώθηκε και μόνο η υπόγεια εκκλησία με το σπήλαιο των Ποιμένων ήταν σε χρήση. Το 1970, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων απεφάσισε την ανέγερση ναού πάνω από τα ερείπια των παλαιοτέρων ναών, με σκοπό και την αποκάλυψη του ακριβούς σημείου του σπήλαιου.

Σε συνεργασία με τις Υπηρεσίες Αρχαιοτήτων του Ιερουσαλήμ, περιστώθηκαν οι ανασκαφές και επιβεβαιώθηκαν οι ιστορικές πηγές των αρχαίων ιστορικών μνημείων.

Μετά την αποκατάσταση και στέρεωση των ελληνικών ψηφιδωτών και επιγραφών που απεκαλύφθησαν καθώς και τον ακριβή εντοπισμό του σπήλαιού των Ποιμένων, ο νέος Ναός, εκτίσθη τελικώς δίπλα από τον αρχαιολογικό χώρο και αποτελεί σήμερα το δεύτερο κατά σειρά προσκύνημα της Βηθλεέμ.

Η Ωραία Πύλη του Ναού της Γεοθημανίας στην Βηθλεέμ με το λαμπρό αστέρι πάνω από τον Αικέφαλο αετό. Το Βυζάντιο και η Ορθοδοξία είναι πάντα εδώ.

Για 2000 χρόνια, ο Προκαθήμενος της Ορθοδοξίας, επαναλαμβάνει συμβολικά μια από τις σημνές παραδειγματισμού και ταπείνωσης που δίδαξε εκείνος.....Τον Νιπτήρα.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Το μεγαλύτερο θρησκευτικό σταυροδρόμι του Ιουδαϊσμού, του Χριστιανισμού και του Μωαμεθανισμού, αντίγραφο της «Ουράνιας Ιερουσαλήμ», σύμβολο και Ιερός Τόπος για εκαπομμύρια ανθρώπους, σημείο συνάντησης και χώρος λατρείας, ευσέβειας και πίστεως. Άλλα και τρομοχήτικών συγκρούσεων.

Η Ιερουσαλήμ είναι η απόδημη μιας μακράς οδοιπορίας, που ο κάθε πιστός θέλει να πραγματοποιήσει. Η Ναζαρέτ, η Τιβεριάδα, η Καπερναούμ, και η Ιεριχώ, η Νεκρά Θάλασσα, τα Σόδομα και Γόμορα, το Θαβώρ και η λίμνη Γεννησαρέτ, είναι χωρογραφικά, η περιρρέουσα ψυχική ανάταση που δονεί την οδοιπορία του προσκυνητή, ο πνευματικός καθαρμός πριν ή αντικρίσει τα τείχη της ιερής Πόλης.

Ανεξάρτητα από θρήσκευμα ή δόγμα, ο κάθε λάτρης που την προσεγγίζει, καταλαμβάνεται από ένα ανέκφραστο προσωπικό δέος, μια κατάθεση ψυχικής εξομολόγησης και αναζήτησης. Ιδιάιτερα ο Χριστιανός.

Σε αυτή την τεράστια σκηνή, παίχθηκε το μεγαλύτερο δράμα, που κανένα ανθρώπινο μυαλό δεν θα μπορούσε να συλλάβει. Ένα δράμα, με

πρωταγωνιστή τον ίδιο τον Θεό, που καταδέχτηκε να ενσαρκωθεί σαν κοινός άνθρωπος και -εδώ είναι το ασύλληπτο μέγεθος της Αγάπης Του- να σταυρωθεί επονειδιστα σαν αναθεματισμένος κακούργος, να πεθάνει μαρτυρικά, να αναστηθεί και τέλος να αναληφθεί εν Δόξῃ! Σε κάθε γωνιά αυτής της πόλης, σε κάθε σοκάκι, έχεις την αίσθηση και την κρυψή ελπίδα, πως θα Τον συναντήσεις, πως θα ακούσεις την φωνή Του, θα Τον αγγίξεις για να σε γιατρέψει από τα μύρια όσα κουβαλάς μέσα σου, πως θα μπορέσεις να Του μιλήσεις.

Η παρουσία του Ιησού στην Ιερουσαλήμ εδώ και 20 αιώνες, είναι τόσο ισχυρή, που καθηλώνει τον κάθε χριστιανό σε μια εσώτερη οδυνηρή πορεία μαζί Του, μέχρις ότου έρθει η στιγμή του καθαρμού και του εξαγνισμού μέσα από τον δικό του ατομικό πόνο. Ακολουθώντας τα βήματά Του, είναι αδύνατον να Τον προσεγγίσεις χωρίς προσωπικό πόνο και μέθεδη ψυχής, χωρίς εκκένωση εξομολογητική της καρδιάς. Η συντριβή, είναι το ελάχιστο τίμημα που καταθέτει ο κάθε προσκυνητής και η αγαλλίαση είναι η ανταμοιβή του.

Οίκος του Πνεύματος» κατά τους Πατέρες, ονομάζεται ο λόρδος που βρίσκεται δυτικά της Αγίας Πόλης, με την ερμηνεία της Πνευματικής Ιερουσαλήμ.

Οι παραδόσεις των Χριστιανών θέλουν στο λόρδο της Σιών να λαμβάνουν χώρα, ο Μυστικός Δείπνος, η δίκη του Ιησού μπροστά στους Αρχιερείς, η εμφάνιση του Χριστού στον Θωμά, η επιφορή της Αγίου Πνεύματος στους αποστόλους, η ιδρυση της Εκκλησίας Του και ακόμα η Κοίμηση της Θεοτόκου και του Αδελφοθέου Αποστόλου Ιακώβου.

Η Αγία Ελένη έχτισε τον 4ο αιώνα μεγαλοπρεπή βασιλική που ονομάστηκε «εκκλησία της Αγίας Σιών». Οι Πέρσες τον κατέστρεψαν το 614 μ.Χ. για να ξαναχτιστεί λίγα χρόνια αργότερα με δαπάνες και φροντίδα του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου. Το 966 νέα καταστροφή του ναού από τους Άραβες μουσουλμάνους αυτή την φορά. Μετά τις Σταυροφορίες μετατράπηκε σε ζαμί έως ότου αποδοθεί και πάλι στην χριστιανική εκκλησία.

Οι προφορικές παραδόσεις, είχαν διατηρήσει τις τοποθεσίες αυτές στις μνήμες των πρώτων χριστιανών μέχρι τον 4ο μ.Χ. αιώνα όπου εχτίστηκαν και τα πρώτα Προσκυνήματα χάρις στην Αγία Ελένη.

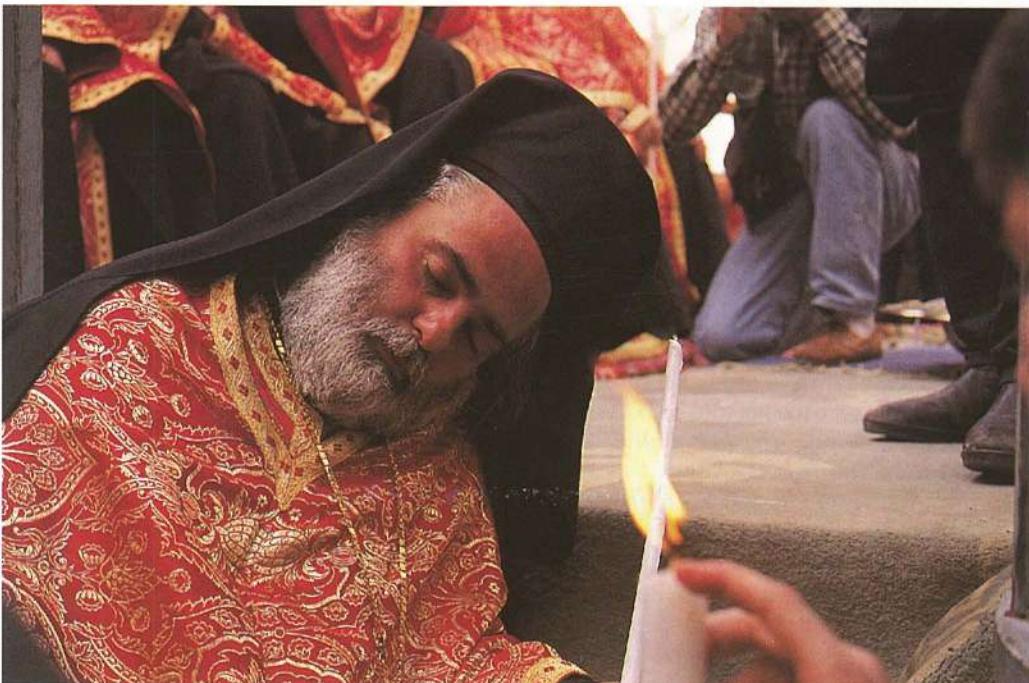
Στον ελαιώνα που υπάρχει μέχρι σήμερα, τοποθετείται μια από τις πλέον υπέροχες στηγμές του Θεανθρώπου, όσο και συγκλονιστικές από την ένταση του μαρτυρίου που είχε ήδη μπροστά Του.

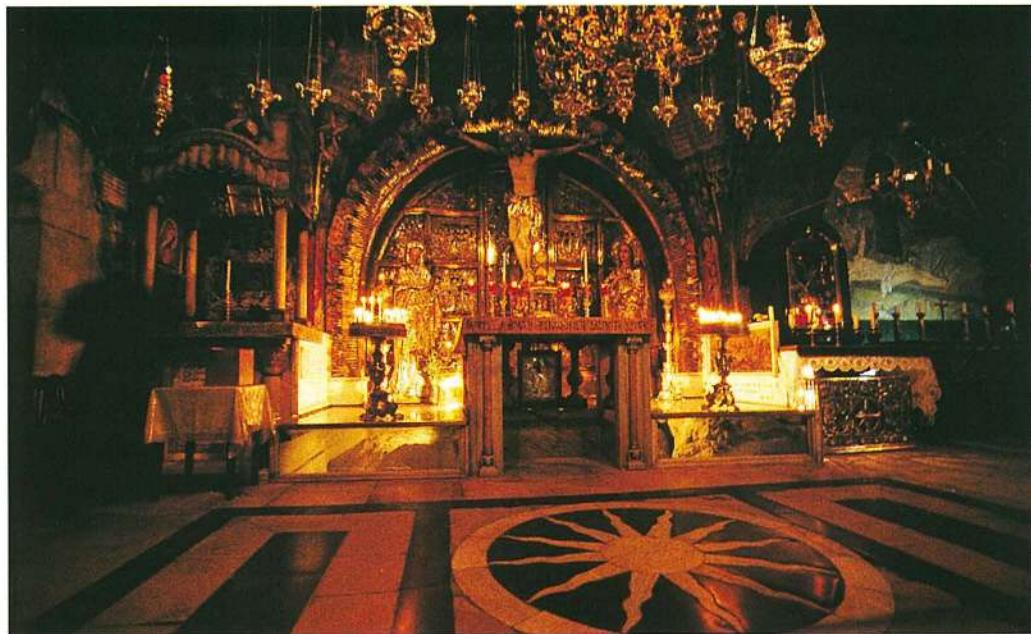
Η προσευχή της αγωνίας Του στην Γεσθημανή είναι και η κορυφαία στηγμή «της ανθρώπινης» πλευράς του Χριστού, λόγο πριν το φίλημα του Ιούδα και την σύλληψη.

Στον ίδιο χώρο ταυτίζεται και η ταφή της Παναγίας Θεοτόκου.

Σήμερα ο προσκυνητής μπορεί να αποθέσει την ευλάβειά του στην εκκλησία της Αγωνίας του Χριστού (εκκλησία των Εθνών) και τον ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου όπου και ο τάφος της. Στην Γεσθημανή τοποθετείται και ο τόπος μαρτυρίου του Στεφάνου.

Η υπερένταση και η μέθεξη στις ιερές ακολουθίες φέρνει συχνά εκστασιακό λήθαργο ή σωματική κούραση. Η μικρή φλόγα της ελπίδας και της εγοήγορσης παραμένει η πίστη ως άσβεστη ελπίδα.

Το όρος των Ελαιών

Στην μια από τις κορυφές του, τοποθετείται ο τόπος της Ανάληψεως του Χριστού.

Μεσαιωνικά κείμενα αναφέρουν την ύπαρξη 24 προσκυνημάτων στο όρος των Ελαιών. Σήμερα όμως σώζεται η Ελληνική εκκλησία της Γαλιλαίας, η εκκλησία «Πάτερ Ημών» με τα ερείπια της μεγάλης βασιλικής που έχτισε η Αγία Ελένη καθώς και τα Ρωσικά Μοναστήρια της Μαρίας Μαγδαληνής και Ιωάννου του Προδρόμου.

Στην νότια κορυφή, υπάρχει το προσκύνημα της αναλήψεως του Χριστού και στο κέντρο του μνημείου βλέπει κανείς μέχρι σήμερα στον βράχο, το αποτύπωμα από το πέλμα του Χριστού που άφησε κατά την Ανάληψή Του.

Το Πραιτώριο

Κατοικία και έδρα του Ρωμαίου Πραίτωρα της Παλαιστίνης. Στην κεντρική του πλατεία δικάστηκε ο Ιησούς από τον Πιλάτο και βρίσκεται στα βρέια της Ιερουσαλήμ, κοντά στον περίβολο του Τεμένους Ομάρ.

Εκεί υπάρχει το Ελληνορθόδοξο μοναστήρι «Πραιτώριο», στον χώρο του οποίου υπάρχουν υπόσκαφα σπήλαια μέσα στον βράχο και πιστεύεται ότι χρησιμοποιήθηκαν σαν προσωρινές φυλακές του Χριστού και του Βαραββά. Σώζεται επίσης ένας στύλος όπου πιστεύεται ότι εμαστηγώθηκε ο Ιησούς.

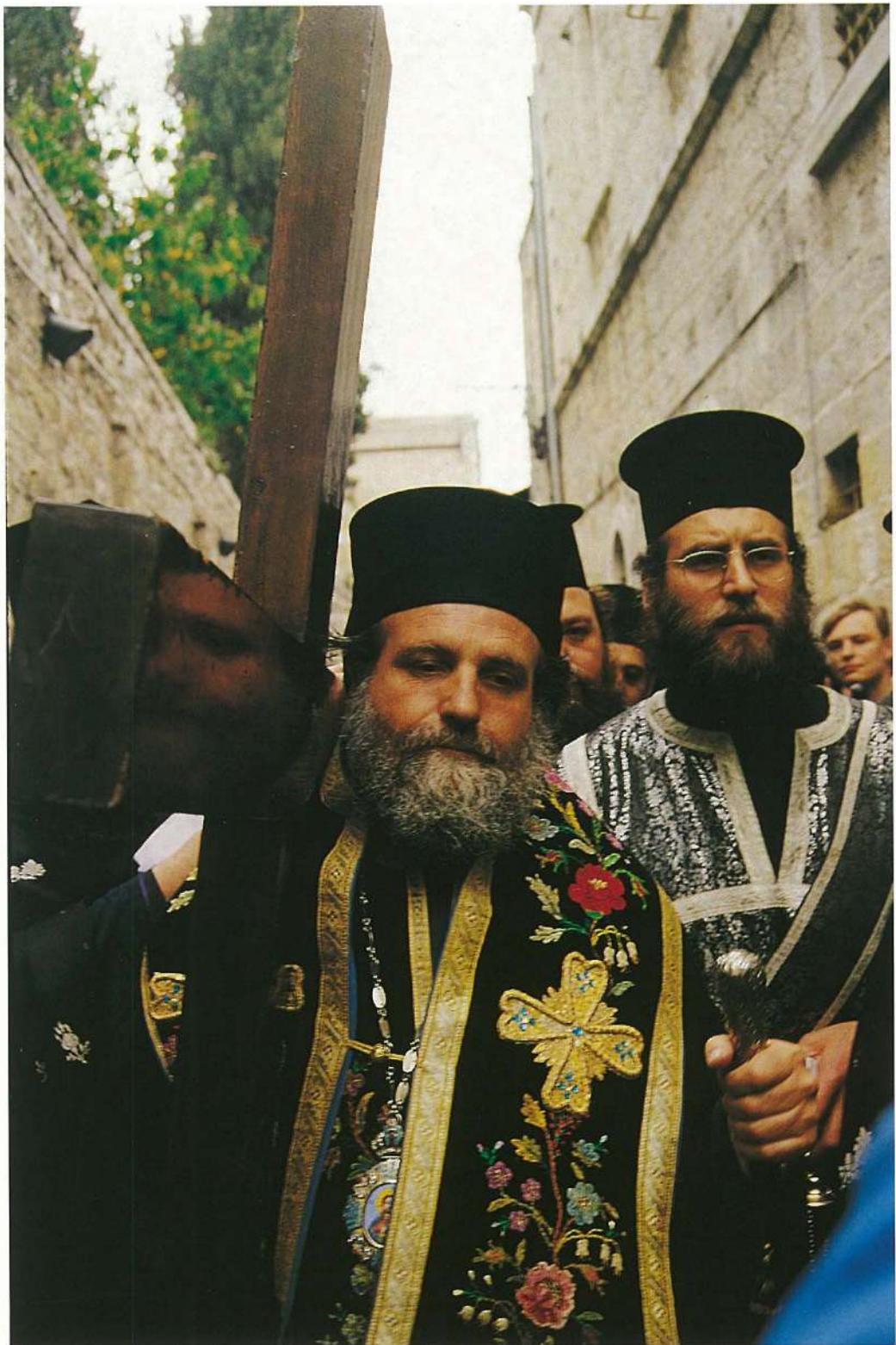
“Σήμερον κρεμάται επί ξύλου....”
Η κορύφωση των Μαρτυρίου. Ο Γολγοθάς.
Η Σταύρωση.

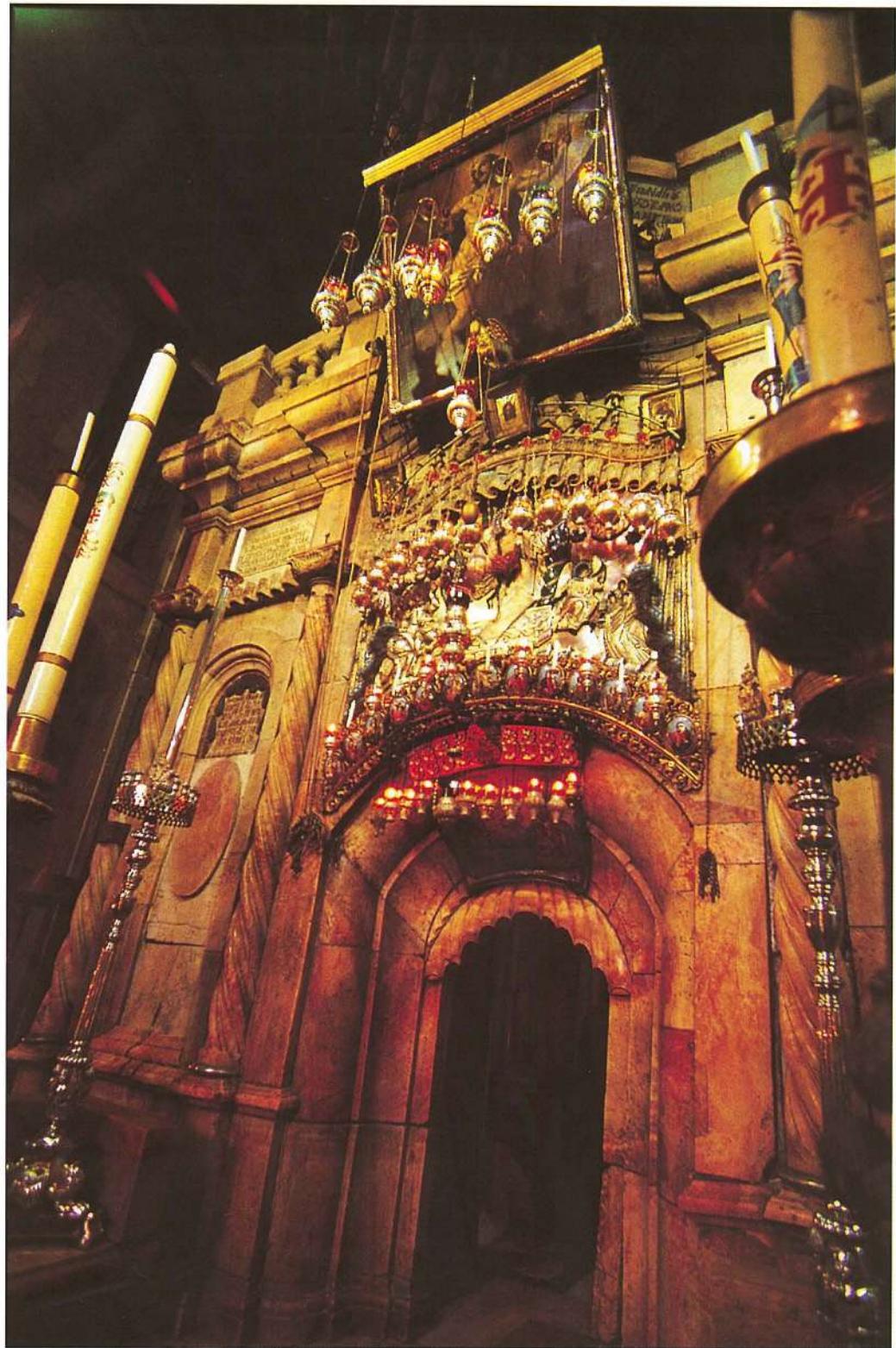
Η συμβολική πορεία του Χριστού από την οδό των Θρήνων (via dolorosa) μέχρι τον Γολγοθά. Εκατομμύρια πιστών μέχρι σήμερα, ακολουθούν την ίδια διαδρομή, ο κάθε ένας με την δική του πράξη εξιλασμού.

Η Οδός του Μαρτυρίου

Γνωστή σαν «οδός του Σταυρού». Ξεκινά από το Πραιτώριο, φθάνει μέχρι τον Γολγοθά και η απόσταση της είναι κάτι λιγότερο από ένα χιλιόμετρο. Περιλαμβάνει τις 14 Στάσεις που συνδέονται με την μαρτυρική διαδρομή και τις πτώσεις του Χριστού μέχρι του σημείου της Σταυρώσεως.

Εκατομμύρια Χριστιανοί μέχρι σήμερα, ακολουθούν την ίδια διαδρομή, φορτωμένοι άλλοι με τον δικό τους συμβολικό σταυρό στους ώμους, άλλοι κλεισμένοι μέσα στον προσωπικό τους πόνο, διαλογίζομενοι πάντα την υπομονή και το μαρτύριο Εκίνου, που σαν οωστός καταλύτης ανακουφίζει από το άλγος της άρσης του ατομικού τους σταυρού. Και δεν υπάρχει ούτε ένας που να μην έχει τον δικό του σταυρό...

Ο Ναός της Αναστάσεως

Πασίγνωστος σε όλη την Οικουμένη ο Ναός της Αναστάσεως ή Πανάγιος Τάφος, βρίσκεται στο κέντρο της παλαιάς Ιερουσαλήμ και είναι το διασημότερο και επιφανέστερο μνημείο-προσκύνημα της Χριστιανούσης, καταλαμβάνει δε τον χώρο όπου σταυρώθηκε, ενταφιάσθηκε και αναστήθηκε ο Ιησούς Χριστός.

*Ο ομφαλός των Χριστιανικού κόσμου,
το Άγιο Μοναστήριο όλων των Μοναστηριών,
η Σφραγίδα του θανάτου και Πύλη της Αιώνιας Ζωής.
Ο Σωτήριος Τάφος του Χριστού που περιλείνεται από
το Ιερό Κουβούκλο.*

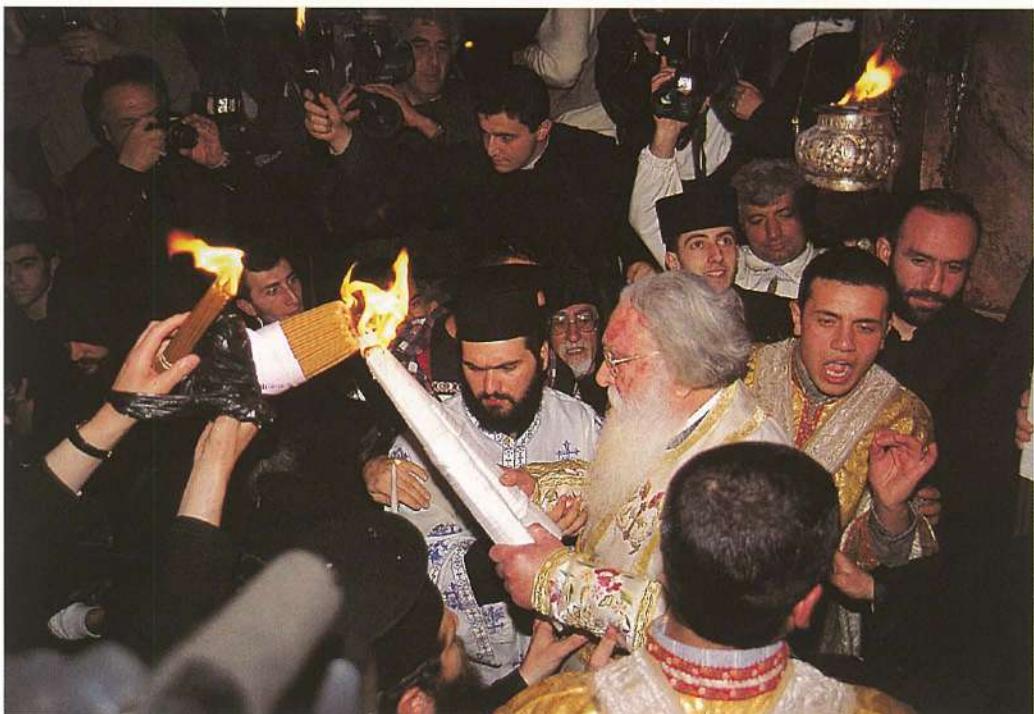
*Δεύτε Λάβετε Φως εκ του Ανεσπέρου Φωτός.
Η πραγμάτωση του σωτήριου μηνύματος....
“εοράκαμεν τον Κύριο...”*

Στο κέντρο του ναού υψώνεται ο μεγαλοπρεπής τρούλος του, αλλά στο σύνολό του ο ναός αποτελεί ένα ασύνδετο συγκρότημα κτιρίων, με εκκλησίες, παρεκκλήσια, αποθήκες, βοηθητικούς χώρους, αυλές κ.λ.π. Εξωτερικά δεν μπορεί κανείς να προσδιορίσει έναν συγκεκριμένο ρυθμό, λόγω των πολλαπλών παρεμβάσεων στην μακραίωνη ζωή του.

Εσωτερικά είναι εμφανέστερες οι διάφορες αυτές παρεμβάσεις, Βυζαντινές, των Σταυροφόρων, Βυζαντινές τοιχογραφίες και διακοσμητικά στοιχεία της Αναγεννήσεως καθώς και νεώτερα ψηφιδωτά.

Μέσα στον ναό της Αναστάσεως, υπάρχουν 12 Προσκυνήματα, συνδεδεμένα όλα με τις τελευταίες ώρες του Ιησού επί της γης.

Τα σημαντικότερα είναι : Η Αγία Αποκάθηλωση - Ο Γολγοθάς - Το παρεκκλήσιο του Αδάμ - Το παρεκκλήσιο του Τιμίου Σταυρού - Το παρεκκλήσιο του Διαμερισμού των Ιματίων, της Αγίας Αποκαθηλώσεως και το Πανίερο Κουβούκλιο που καλύπτει τον Πανάγιο Τάφο.

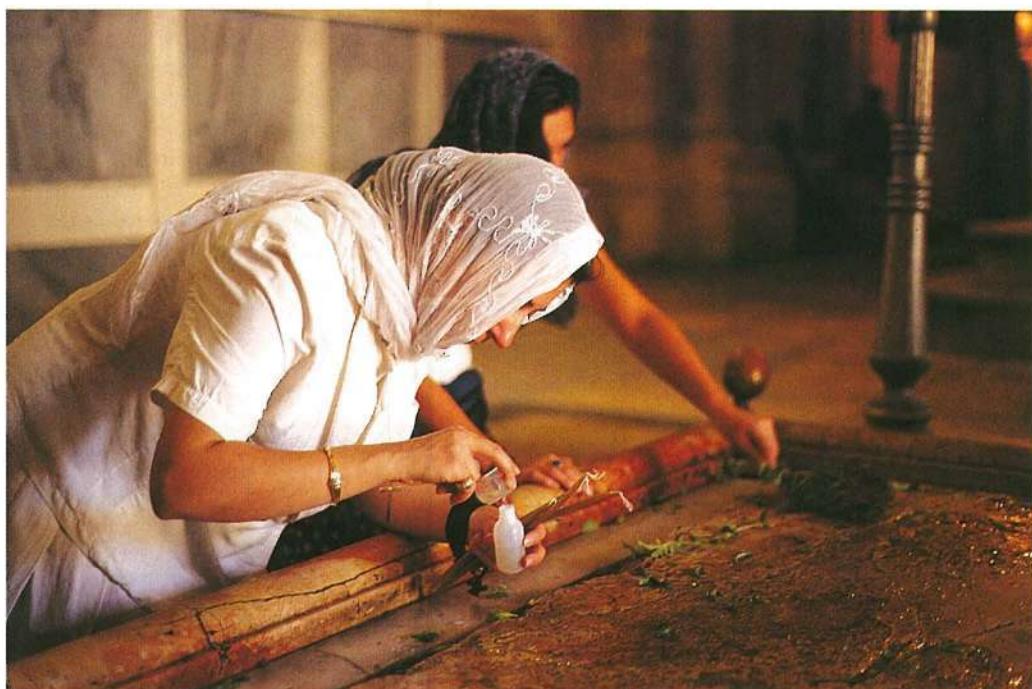
Δεν υπάρχει ίσως στον Κόσμο άλλο μικρότερο σημείο λατρείας που να έχει συσσωρεύσει επάνω του τόση ευλάβεια, τόση λατρεία και τόση πίστη. Άλλα και δεν υπάρχει άλλο σημείο του οποίου η διεκδίκηση και υφαρπαγή του, να προξένησε τόσα δεινά, τόσες συνομωσίες και τόσους πολέμους!

Και να σκεφτεί κανείς πως εκεί εναπετέθη το Σώμα του Θεού της Αγάπης και από εκεί Αναστήθηκε ο Δάσκαλος του «Ειρήνη Υμίν» και «Αγαπάτε αλλήλους».....

Πουθενά αλλού στον χριστιανικό Κόσμο το

Εδώ, και με επίκεντρο το Ιερό Κουβούκλιο, συμβαίνει αιώνες τώρα κάθε Μ. Σάββατο, το πιο απίστευτο δύο και συγκλονιστικό γεγονός, κάτι που αν δεν το ζήσει κανείς από κοντά δεν το πιστεύει.

Ο Ελληνορθόδοξος Πατριάρχης, αφού βγάλει σχεδόν όλα του τα άμφια, αφού τον ερευνήσουν σωματικά με προσοχή, θα κλειστεί μέσα στο Ιερό Κουβούκλιο του οποίου η πόρτα θα επτασφραγιστεί ερμητικά. Μέσα στον Ναό, χιλιάδες πιστοί θα προσεύχονται άλλοι κατανυκτικά και μυστικά, άλλοι -και κυρίως Άραβες χριστια-

Με δέος και ευλάβεια οι πιστοί συλλέγουν το μόρο από το σημείο όπου εναπόθεσαν το σώμα του Ιησού μετά την Αποκαθήλωση και το ετοίμασαν για την ταφή

«Σήμερον κρεμάται επί ξύλου» της Μ.Πέμπτης, δεν ακούγεται με μεγαλύτερη οδύνη και πόνο, πουθενά αλλού η ανθρώπινη καρδιά δεν σχίζεται σαν το «καταπέτασμα του ναού», δύσκολη σε τούτη την τεράστια εκκλησιά. Και πουθενά αλλού η ψυχική μέθεξη των ανθρώπων δεν έχει τέτοια έκταση, δύναμη και ταύτιση με το σταυρικό Του μαρτύριο.

νοί ορθόδοξοι- μέσα σε μια φρενίτιδα ψαλμών και τυμπανοκρουσιών. Η αναμονή και η ένταση, αιωρούνται σαν βαρύ χαμηλό σύννεφο μέσα στην εκκλησία. Κανένα κερί, κανένα καντήλι δεν ανάβει. Μέσα στο σκοτάδι, χιλιάδες μάτια ερευνούν στο κενό, για να αξιωθούν να δουν πρώτοι το συνταρακτικό φαινόμενο.

Και ξαφνικά, ο Ναός της Αναστάσεως

Θαρρείς και δέχεται μια αόρατη, τρομαχτική όσο και υπερκόσμια αναπνοή, θαρρείς και μια απεργύραπτη θεϊκή παρουσία υπερίπταται μέσα στον χώρο. Οι πιστοί τρέμουν από τη συγκίνηση, άλλοι λιποθυμούν από την υπερένταση, άλλοι βρίσκονται σε κατάσταση ανεξέλεγκτης υπερδιέγερσης. Ένα ισχυρό αναρρίπισμα του αέρα, κάτι σαν ηλεκτρική εκκένωση διαπερνά από άκρου σε άκρη τον Ναό.

Και το θαύμα γίνεται !!

Χωρίς καμία ανθρώπινη παρέμβαση, εκεί φηλά στο τέμπλο ή τους θόλους του Ναού,

Άγιο Φώς του Παναγίου Τάφου. «Δεύτε λάβετε Φώς εκ του ανεσπέρου Φωτός».... Χιλιάδες κεριά ανάβουν, χιλιάδες μάτια δακρυσμένα ευχαριστούν τον θεό που αξιώθηκαν μιας τέτοιας χαράς, χιλιάδες χέρια θα περάσουν πάνω από το Άγιο Φώς για να διαπιστώσουν μέσα από την υλική ακαΐα , την iερότητα του Αγίου Φωτός. Την ίδια στιγμή, η Ανάσταση του Χριστού έχει γίνει Ανάσταση σε αμέτρητες καρδιές μέσα και έξω από τον Ναό. Μια Ανάσταση που δύσι δεν την έχουν ζήσει εκεί, δεν μπορούν να καταλάβουν την έκταση και το

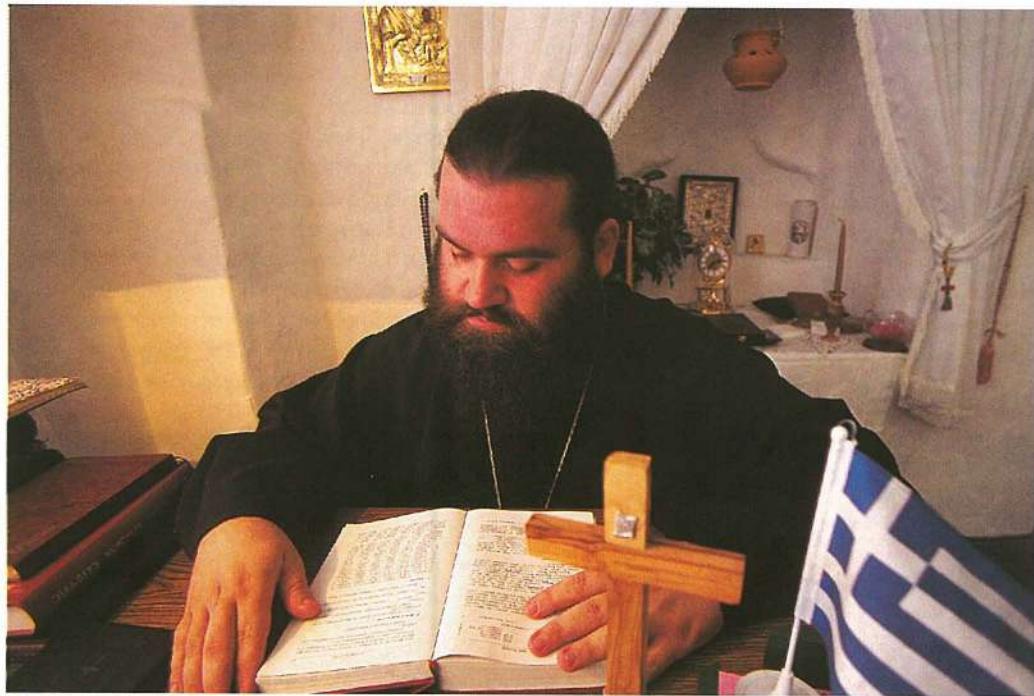

*Αμέτρητες οι αγρυπνίες, απροσμέτρητος ο κάματος..... Οι αγιοταφίτες όμως αντέχουν.
Κουράγιο Γέροντα ! Και ο Ξριστός άντεξε.....*

μερικά καντήλια ανάβουν από μόνα τους, ενώ οι κραυγές των πιστών και τα τεντωμένα δάχτυλά τους δείχνουν με ένταση «το διάβα του Αγγέλου» που φέρνει το Άγιο Φώς. Και πριν περάσει το πρώτο σοκ, ο Πατριάρχης βγαίνει καταβεβλημένος αλλά και γεμάτος πνευματική μεταρσίωση μέσα από το Ιερό Κουβούκλιο, κρατώντας στο κάθε χέρι του από 33 κεριά αναμένα με το

μέγεθος της ψυχικής κάθαρσης που επιτελείται μέσα στον κάθε άνθρωπο. Με την ίδια ζέση, με το ίδιο πάθος, όσοι μετέχουν αυτής της Αναστάσεως, μπορούν να φωνάξουν περιχαρέis όπως οι Μυροφόρες και οι Απόστολοι...

«Εωράκαμεν τον Κύριο!»
Και είναι Αλήθεια!

Το Προσκυνηματικό Ζήτημα και η Οδύσσεια του Πατριαρχείου

Την εποχή που ο Μ.Κωνσταντίνος γίνεται μονοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και αποφασίζει την μεταφορά της πρωτεύουσάς του στο αρχαίο Βυζάντιο, γνωρίζει ότι η καθ' ημάς Ανατολή αποτελεί ένα πανίσχυρο Ελληνόφωνο τόξο, που περιλαμβάνει την κυρίως Ελλάδα, την Μ.Ασία, την Παλαιστίνη και την ευρύτερη περιοχή (Ιορδανία, Συρία, Λίβανο) και την Αγύπτο. Η πολιτισμική παρουσία της Ελλάδος είναι κυρίαρχη και απόλυτη. Τα Ιερά Κείμενα, οι αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, η Παιδεία και η Διοίκηση, στηρίζονται στην Ελληνική «κοινή» γλώσσα. Όλοι οι Αυτοκράτορες θα ακολουθήσουν την δια πολιτική του Μ.Κωνσταντίνου ιδίως από την εποχή του Ιουστινιανού και η Ελληνική παρουσία -θεωρητική και πρακτική- θα συνοδεύει την ζωή της Νέας Αυτοκρατορίας. Ο εξελληνισμός της Ρώμης είναι απόλυτος.

Έλληνες Πατριάρχες θα ποιμάνουν για αιώνες τα Πατριαρχεία (Κωνσταντινουπόλεως - Αντιοχείας - Ιεροσολύμων - Αλεξανδρείας)

Ο Σταυρός, η Σημαία και το Ράσο.
Οι τρεις τιμημένες αρχές του Ελληνισμού.

ακόμα και την έδρα της Παλαιάς Ρώμης, και δεν θα είναι λίγοι οι Έλληνες που θα γίνουν Πάπτες. Άλλα, η αντιδικία μεταξύ της παλαιάς και της νέας Ρώμης, δεν θα παύσει ποτέ.

Στην πραγματικότητα, η αντιπαλότητα αυτή, είναι ανάμεσα στην Δύση και την Ελλάδα. Το Σχίσμα (1054 μ.Χ.) ανάμεσα στην Δύση και την Ανατολή είναι το φυσικό επακόλουθο και 45 χρόνια αργότερα (1099 μ.Χ.) η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία, εγκαταστάθηκε επίσημα στους Αγίους Τόπους και με την ισχύ των όπλων της Α! Σταυροφορίας.

Οτιδήποτε «Ανατολικό» είναι αυτόματα Ορθόδοξο και Ελληνικό.

Η παλαιά Ρώμη και ο διαμορφούμενος Καισαροποταπισμός, δεν θα συγχωρέσουν ποτέ στην Νέα Ρώμη και την Ελλάδα κατ'επέκτασιν, το κύρος και την αυθεντία του επήγαγε από την Αυτοκρατορική έδρα της Κωνσταντινούπολεως.

Όλα τα συμπλέγματα παραγκωνισμού της αρχαίας Ρώμης απέναντι στην Ελλάδα και τον πολιτισμό της, θα μεταβιβασθούν απαβιστικά,

Χριστιανόπολα από την Παλαιοτίνη, την Ελλάδα και την Κύπρο, ενωμένα κάτω από την Αγάπη της Σημαίας Του Πανάγιου Τάφου.

στην Αγία Έδρα. Ο αντίπαλος θα είναι γι' αυτήν όχι μόνον ο Οικουμενικός, αλλά και οι άλλοι Ορθόδοξοι Θρόνοι της Ανατολής. Λατίνοι και Έλληνες. Καθολικοί και Ορθόδοξοι....

Αίτιο; Δήθεν τα Πρωτεία και το «εκ του Υιού» (**φιλιό κβε - figlio que**).

Αιτιατό; Ο ολέθριος διχασμός της Χριστιανούνης, αλλά μακροπρόθεμα τα άπειρα δεινά που υπέστησαν οι Έλληνες και η απώλεια των αρχαίων Χριστιανικών χωρών της Ανατολής.

Ο διαμελισμός της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας το 1204 μ.Χ. από τον συρφετό των πλιατικολόγων της Δύσης που κατ' ευφημισμόν ονομάζονταν «Σταυροφόροι για την απελευθέρωση των Αγίων Τόπων», σήμανε ουσιαστικά και την αρχή της παρακμής του Ελληνισμού. Το τίμημα που πλήρωσε η Ελληνική Ανατολή από την Λατινική κατάκτηση, αλλά και η μετέπειτα συμπεριφορά των κατακτητών της Δύσης, είναι γνωστή και όχι θέμα της παρούσης γραφής.

Αλλά επειδή αναφερόμαστε στους Αγίους Τόπους, καλόν είναι να θυμηθούμε πώς και με

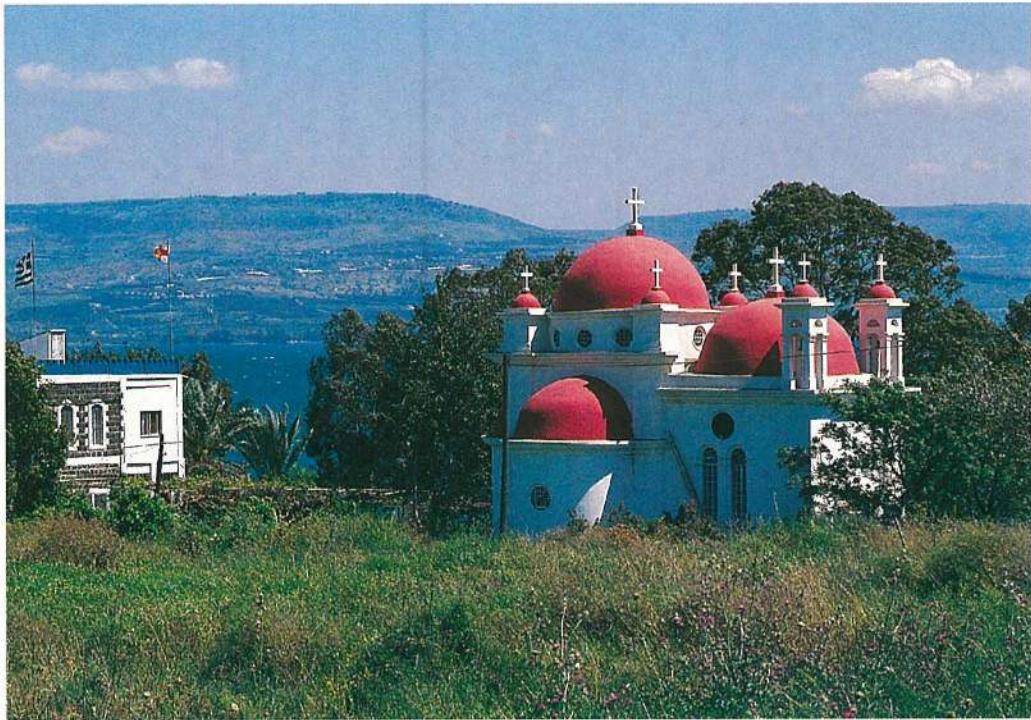
ποίους τρόπους, οι Λατίνοι Ρωμαιοκαθολικοί, προσπάθησαν να καταπατήσουν και να υφαρπάξουν ορισμένα και ει δυνατόν όλα τα Ιερά Προσκυνήματα, με απότερο σκοπό πάντα, την κατάλυση του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου των Ιεροσολύμων και την εκδίωξη των Ελλήνων Αγιοταφίτων, με όλες τις αντίστοιχες συνέπειες.

Το Προσκυνηματικό Ζήτημα των Αγίων Τόπων, έχει δύο σημαντικές περιόδους.

Η πρώτη συνδέεται άμεσα με τις Σταυροφορίες και τις επιδιώξεις των Λατίνων να ελέγχουν τα Ιερά Προσκυνήματα.

Για δύο αιώνες, κατάφεραν να διώξουν την Ελληνορθόδοξη Αγιοταφική Αδελφότητα, που εκ παραδόσεως διοικούσε, προστάτευε και συντηρούσε τα Προσκυνήματα και διόρισαν Λατίνο Πατριάρχη (1199-1291).

Οι Έλληνες Αγιοταφίται υπέστησαν τα πάνδεινα προκειμένου να εκδιωχθούν ή να αναγνωρίσουν την κυριαρχία του Λατίνου Πατριάρχη.

Ελληνορθόδοξο Μοναστήρι στην Καπερναούμ.

Με την ήττα των Σταυροφόρων από τον Σαλλαδίνο, τα Προσκυνήματα επέστρεψαν στην Αγιοταφική Αδελφότητα, αλλά μόνο με την επικράτηση των Μαμελούκων της Αιγύπτου (1291) ο Ελεγχος περιήλθε εξ ολοκλήρου και πάλι στο Ορθόδοξο Πατριαρχεῖο.

Τα Ιερά Προσκυνήματα, συντηρήθηκαν και προστατεύθηκαν με μεγάλες θυσίες και αγώνες της Αγιοταφικής Αδελφότητας, παρά τις συχνές εχθρικές εκδηλώσεις θρησκευτικού φανατισμού και μισαλλοδοξίας των αλλοθρήσκων, που ήταν όμως ηπιότερες από αυτές των Λατίνων.

Το 1517 η Παλαιστίνη περιέρχεται στην Τουρκική κυριαρχία και ο Σουλτάνος Σελίμ ΑΙ, εκδίδει «Χάπτι-Σερίφ» (Ορισμό), που παραδίδει στον Πατριάρχη Δωρόθεο και κατοχυρώνει για άλλη μία φορά τα προνόμια και δικαιώματα της Ελληνορθόδοξης Αγιοταφικής Αδελφότητας στα Ιερά Προσκυνήματα των Αγίων Τόπων.

Οι Λατίνοι όμως και οι Αρμένιοι, προκάλεσαν σοβαρά ζητήματα σε διεθνές επίπεδο και πολλές φορές η Τουρκία αναγκάστηκε να μετακινθεί από τις θέσεις που καθόριζε ο «Ορισμός». Οι Λατίνοι, κατάφεραν με την

Γαλλοτουρκική συνθήκη του 1604 να πάρουν ορισμένα δικαιώματα στους Αγίους Τόπους. Οι πιέσεις συνεχίστηκαν. Με την αφόρητη πίεση της Γαλλίας, εκδίδονται 4 συνεχόμενα φιρμάνια (1621,25,27 και 1630) που κατοχυρώνουν τα προηγούμενα προνόμια των Λατίνων, αλλά προσθέτουν και νέα, όπως την κατοχή του Παναγίου Τάφου, του Σπηλαίου της Βηθλεέμ, του Τάφου της Θεοτόκου κ.ά.

Η αντίδραση όμως του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Λούκαρι και του Πατριάρχη Ιεροσολύμων Θεοφάνη, ήταν τόσο σθεναρή, που αναγκάζει τη Υψηλή Πύλη να εκδώσει δύο νέα φιρμάνια (1631 και 1632) που αποκαθιστούσαν τα δικαιώματα του Ελληνορθοδόξου Πατριαρχείου. Αν και δεν εφαρμόστηκαν απόλυτα αυτά τα δύο φιρμάνια από τις τοπικές Τουρκικές αρχές, οι ενέργειες των Αγιοταφιτών επέτυχαν την έκδοση 3 νέων φιρμανίων από τον Σουλτάνο Μουράτ (1634) με τα οποία αποδόθηκαν τελικά τα Ιερά Προσκυνήματα στους Αγιοταφίτες.

Το 1689 όμως και παρά τις αντιδράσεις του Πατριάρχη Δοσίθεου, δόθηκαν και πάλι προνό-

μια στους Λασίνους.

Η Γαλλοτουρκική συνθήκη του 1740, κατοχύρωσε αυτές τις προνομίες που έδιναν στους Λασίνους τους δύο θόλους και τις αιφίδες στην Αποκαθήλωση, τον μισό Γολγοθά, και το δικαίωμα τέλεσης θείας Λειτουργίας στον Πανάγιο Τάφο. Αυτά τα προνόμια, ανεστάλησαν και πάλι με διάταγμα του Σουλτάνου Οσμάν Κ! και επεστράφησαν στους Ορθοδόξους.

Το 1808 ο Ναός της Αναστάσεως καταστράφηκε και πάλι και με Σουλτανικό Φιρμάνι, ανετέθη στους Αγιοταφίτες η ανοικοδόμησή του, άλλα οι Λασίνοι και οι Αρμένιοι κατάφεραν να καταλάβουν τρομεροπομπατικά μερικά μέρη του Ναού, που κατέχουν μέχρι και σήμερα.

Το 1847, εκλάπη «μυστηριωδώς» το αισημένιο Αστέρι της Φάτνης στην Βηθλεέμ και έτσι ανακινήθηκε και πάλι το Προσκυνηματικό Ζήτημα, με παρέμβαση της Γαλλικής Κυβερνήσεως.

Συνεκροτήθη ειδική επιτροπή η οποία κατέληξε στις εξής συμβιβαστικές λύσεις.

Στους Αγιοταφίτες ανήκουν ο μεγάλος θόλος του Ναού της Αναστάσεως και το Σπήλαιο της Βηθλεέμ, μαζί με το δικαίωμα να τελούν Θεία

Λειτουργία στο Ναό της Αναλήψεως στο Όρος των Ελαίων, ενώ οι Λασίνοι διατήρησαν αλτάριο στον Ναό της Βηθλεέμ, τον ναό της Αναλήψεως, μαζί με το δικαίωμα να τελούν Θεία Λειτουργία στον Τάφο της Παναγίας.

Η δεύτερη Περίοδος συνδέεται με τις επιδιώξεις των Ρώσων να αντικαταστήσουν τους Έλληνες στην κατοχή των Προσκυνημάτων. Η Ρωσική Αποστολή που συστήθηκε το 1847, διαλύθηκε την περίοδο του Κριμαϊκού πολέμου (1857) χωρίς να καταφέρει την Πανολαυϊκή διείσδυση που επιθυμούσε η Μόσχα.

Τόσο το Ηνωμένο Βασίλειο όσο και η Κοινωνία των Εθνών (1925), δέχτηκαν το καθεστώς των Αγίων Τόπων που παρέμεινε αμετάβλητο, ακόμα και μετά την απόφαση του Ο.Η.Ε. για τον χωρισμό της Παλαιστίνης σε δύο Κράτη. Οι σύγχρονες πολιτικές εξελίξεις στην ευαίσθητη αυτή περιοχή, ενισχύουν και προσθέτουν μάλιστα παλαιές και νέες τάσεις για την ανα-κίνηση του Προσκυνηματικού Ζητήματος. Το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο, με επικεφαλής την Α.Θ.Μ. τον Πατριάρχη κ.κ. Διόδωρο Α' και σύσσωμη η Αγιοταφική Αδελφότητα,

Ελληνορθόδοξο νεκροταφείο στην Ιερουσαλήμ.

παρακολουθούν με σύνεση και προσοχή τα τεκταινόμενα, αλλά και παραφένουν όγρυπνοι φρουροί και στυλοβάτες Ακρίτες των Αγίων Τόπων, που με τόσες θυσίες διατήρησαν και διέσωσαν για τόσους αιώνες.

Και είναι καιρός η Ελληνική Πολιτεία, δύο και η Ελλαδική Εκκλησία, να σταθούν δυναμικά δίπλα στην Ελληνορθόδοξη αυτή Ακρόπολη, γιατί Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα...

Ήδη η απεμπόληση και ο παραγκωνισμός μέχρι φανατισμού τα τελευταία χρόνια οτιδήποτε εθνικού, έχει στοιχίσει βαρύτατα στο Έθνος.

Και αν το Πατριαρχείο Αντιοχείας ποιμαίνεται - άνια αλλά- από Άροβια Ορθόδοξο Πατριάρχη μετά από αιώνες Ελληνικής Ποιμαντορίας, μπορεί αύριο να είναι η σειρά του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας.....

Αν χαθεί και το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων από καθαρά λανθασμένη αντίληψη πολιτικής βουλήσης του Εθνικού Κέντρου, τότε δεν θα υποσταλεί μόνο η Ελληνική Σημαία από τον Πανάγιο Τάφο, αλλά η Συνείδηση ολόκληρης της Ορθοδοξίας και η Τιμή της Ελλάδος...

Επίλογος

Kαθώς αυτό το τελευταίο δειλινό, αφήνει την θέση του για την νύχτα που έρχεται, κάνω μονάχος τον στερνό μου περίππατο στην Αγία Πόλη. Η σωπή, ο διολογισμός και οι μυστικές σκέψεις με μιά αιθέρια μελαγχολία με συντροφεύουν.

Λίγοι τελευταίοι πιστοί, προσεύχονται ακόμα στο Τείχος των Δακρύων. Από το Τέμενος του Ομάρ, ο Μουεζίνης καλεί τους πιστούς στην τελευταία προσευχή της ημέρας και η καμπάνα του Ναού της Αναστάσεως σημαίνει τον Εσπερινό....

Τρεις Θρησκείες, τρεις Πίστεις, συνοδοιπορούν μαζί, σε μια προσευχή που είναι στη ουσία της κοινή..... Να γιατί μίλησα για χιούμορ, θέλοντας να εξηγήσω το ανεξιχνίαστο του Θεού.....

Για μια στιγμή, ονειρέυμαι θαμπωμένος από τις ολόχρυσες ανταύγειες του τρούλου του Ομάρ, τον Ιουδαίο, τον Χριστιανό και τον Μουσουλμάνο, αδελφωμένους και αγαπημένους να προσεύχονται από κοινού, ξεπερνώντας φανατισμούς, εγωϊσμούς, αλαζονείς, μισαλλοδοξίες, πάθη, μίση, ανοησίες και δογματικές διαφορές.

Ονειρέυμαι πως εκείνη την στιγμή, ίσως τελειώσει η μακρά οδοιπορία του Ιερού, πώς η Ουράνια Ιερουσαλήμ θα έρθει να στέψει την επίγεια και το Ισλάμ εν χορδαίς και οργάνοις, θα φύλει την Ειρήνη του Θεού επί της Γης!

Επί τέλους!!

Σαν απόλυτος, φτάνει στ' αυτιά μου, μια φωνή από την μακρινή Ανατολή, που λέει μια μεγάλη Αλήθεια.....

« Υπάρχει μόνο μία Θρησκεία. Η Θρησκεία της Αγάπης. Υπάρχει μόνο μια Κοινωνική Τάξη. Η Τάξη της Ανθρωπότητας. Υπάρχει μόνο μία γλώσσα. Η γλώσσα της Καρδιάς. Υπάρχει μόνο Ένας Θεός και είναι Πανταχού παρών»

Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Εξαρχείς: Αθηνών - Κωνσταντινουπόλεως - Κύπρου και Μόσχας.

Μητροπόλεις : Ναζαρέτ και Πτολεμαΐδος.

Εκπαιδευτικά Ιδρύματα:

Δημοτικό Σχολείο Αγ.Δημητρίου Ιερουσαλήμ.

Πρότυπος Πατριαρχική Σχολή Ιεροσολύμων (Γυμνάσιο - Λύκειο).

Πρότυπος Πατριαρχική Σχολή Αμμάν (Δημοτικό- Γυμνάσιο - Λύκειο).

Πατριαρχική Σχολή Άκαμπτας: (Νηπιαγωγείο - Δημοτικό- Γυμνάσιο).

Πατριαρχική Σχολή Βηθλέεμ (Μπέτ Σαχούρ): (Νηπιαγωγείο-Δημοτικό-Γυμνάσιο και Λύκειο).

Γυμνάσιο - Λύκειο του Ιερού Κοινού του Παναγίου Τάφου - Ιερουσαλήμ.

Συντηρεί περί τις 20 μικτές σχολές στο Ιερουάν και Ιεροδανία όπως στην Ναζαρέτ, την Γάζα, Ραμάλα, Κάρακ, Ιρπετ, Μαδιβά κ.ά.

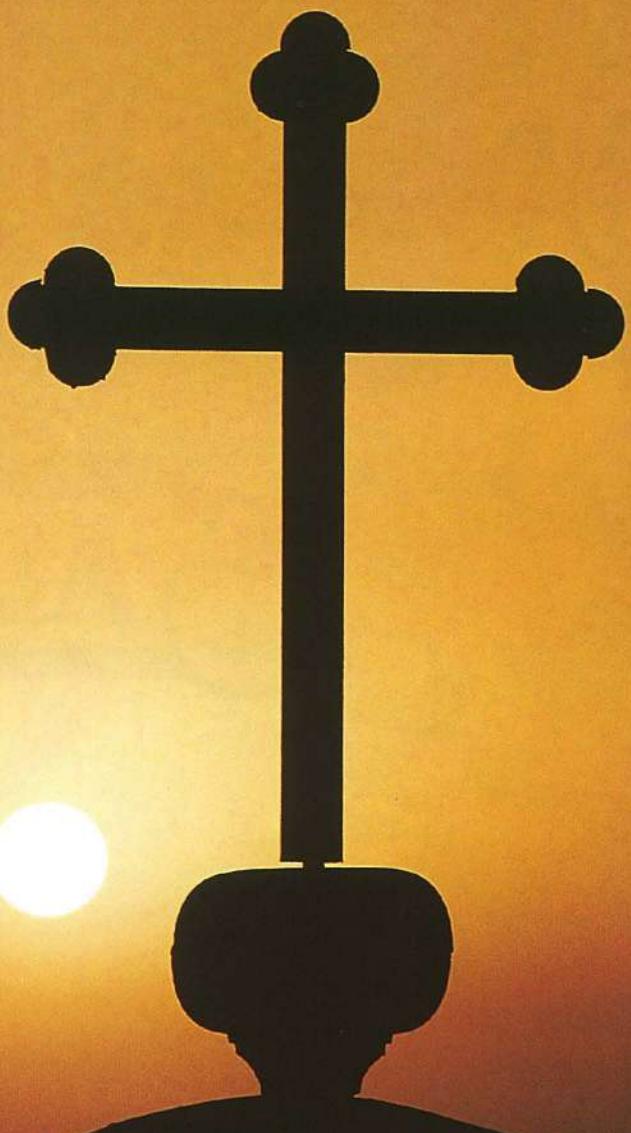
Ιερές Μονές Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

26 Ελληνορθόδοξες Μονές, μεταξύ των οποίων του Αβραάμ, Αγ. Σάββα, Πραιτωρίου, Τιμίου Σταυρού, Αγίας Σιών, Αγ. Στεφάνου, Αγ. Γεωργίου Χοζεβίτου Βηθανίας, Σαρανταρίου κ.ά.

24 Εξωτερικά Ηγουμενεία, όπως της Καννά, Καπερναούμ, Τιβεριάδα κ.α.

Από του 1853 διαθέτει Πατριαρχικό Τυπογραφείο με πολύγλωσσες εκδόσεις.

Λειτουργεί επίσης η Πολυκληνική Ιερουσαλήμ ο Όσιος Βενέδικτος.

« Υπάρχει μόνο μία Θρησκεία. Η Θρησκεία της Αγάπης,
Υπάρχει μόνο μια Κοινωνική Τάξη. Η Τάξη της Ανθρωπότητας.

Υπάρχει μόνο μια γλώσσα. Η γλώσσα της Καρδιάς.
Υπάρχει μόνο Ένας Θεός και είναι Πανταχού παρών»